

ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว กรณีศึกษา
เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

สารนิพนธ์
ของ
ศรายุทธ เสี่ยมใหม่

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
ตุลาคม 2550

ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว กรณีศึกษา
เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

สารนิพนธ์
ของ
ศรายุทธ เสี่ยมใหม่

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ

ตุลาคม 2550

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว กรณีศึกษา
เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

บทคัดย่อ
ของ
ศรายุทธ เสียมไหม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาตรีวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ
ตุลาคม 2550

ศรายุทธ เสียมใหม่. (2550) ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

กรณีศึกษา เกาะสุกร อำเภอประเหลียน จังหวัดตรัง. สารนิพนธ์ ปร.ม. (นโยบายสาธารณะ)

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :

รองศาสตราจารย์ ดร.วรพิทย์ มีมาก.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว กลุ่มตัวอย่างประกอบไปด้วย กลุ่มบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของเกาะสุกร ได้แก่ เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐที่ทำงานภายใน อำเภอประเหลียน จังหวัดตรัง นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวบนเกาะสุกร ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น จำนวน 155 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

2. ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น ในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย

3. เจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น ที่มีเพศ อายุ และสถานภาพต่างกัน มีความเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น ที่มีระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบันที่ต่างกันมีความเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. เจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น ที่มีเพศ อายุ สถานภาพ อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบันต่างกัน มีความเห็นต่อผลกระทบต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่น ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความเห็นต่อผลกระทบต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

THE IMPACT OF TOURISM PROMOTION POLICY: A CASE STUDY OF KOH
SUKORN ISLAND, PALAN DISTRICT, TRANG PROVINCE.

AN ABSTRACT
BY
SARAYUTH SIAMMAI

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Public Administration Degree in Public Policy
at Srinakharinwirot University

October 2007

Sarayuth Siammai. (2007) *The impact of tourism promotion policy* :

A case study of koh sukorn island, palan district, trang province. Master's Project,
M.P.A (Public Policy). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project
Advisor: Assoc Prof. Dr. Worapit Meemak.

The research aimed study about impact, which is occurred by Tourism Promotion Policy. The samples compose of four groups; 1) persons who involve with tourism officers at Koh Sukorn, which are government officers who works at Palian district, Trang Province, 2) tourists who are traveling at Koh Sukorn, 3) business ownerships, and 4) local people, totally 155 samples. The research instrument is questionnaire. Statistic, which is used for analyzing data, is percentage, average, mean value, T-test and T-distribution

The concluded results were as follows:

1. In the opinion of Tourism Officers, Business ownerships and local people of Tourism Promotion Policy are in very agree level in the overview.

2. The impact of Tourism Promotion Policy, in the opinion of Tourism Officers, Business ownerships and local people shown that agree level in the overview.

3. Tourism officers, tourists, business ownerships and local people who have different sex and age, will have different opinion with Tourism Promotion Policy without statistic significant. On the other hands, tourism officers, tourists, business ownerships and local people who have different opinion educational degree, career, monthly income and current resident. They will have different opinion with Tourism Promotion Policy under statistic significant at 0.01 levels.

4. Tourism officers, tourists, business ownerships and local people who have different sex, age, status, career, monthly income and current residential, will have different opinion with Tourism Promotion Policy under statistic significant at .01 levels. For tourism officers, tourists, business ownerships and local people who have different education level will have different opinion with Tourism Promotion Policy under statistic significant.

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษา เกาะสุกร
อำเภอประเหลียน จังหวัดตรัง ของ ศรายุทธ เสียมไหม ฉบับนี้แล้ว เห็นควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.วรพิตย์ มีมาก)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กวี วรรณวิน)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.วรพิตย์ มีมาก)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ ชีวินทร์ ฉายาขวลิต)

.....กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์ จักรกิตติย์ ธนาคม)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานโยบายสาธารณะ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีคณะสังคมศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติมา สังข์เกษม)

วันที่.....เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2550

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เพราะผู้วิจัยได้รับความเมตตากรุณาเป็นอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.วรพิทย์ มีมาก อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่า เพื่อให้ คำปรึกษา แนะนำ ในการจัดทำงานวิจัยนี้ทุกขั้นตอน อีกทั้งทำให้ผู้วิจัยได้รับประสบการณ์ทำงานวิจัยเชิงคุณภาพ และรู้คุณค่าของงานวิจัยที่จะช่วยให้การทำงานในด้านการพัฒนาเป็นไปอย่างมีคุณค่ามากขึ้น และท่านยังเป็นแบบอย่างของอาจารย์ที่ทุ่มเทให้กับศิษย์และงานด้านวิชาการอย่างไม่เหน็ดเหนื่อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ ที่นี้

นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังได้รับความรู้จากการศึกษาเล่าเรียน ในภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เป็นความรู้และวิธีการใหม่ๆ ที่แตกต่างจากความรู้ที่เคยรับรู้มาก่อน ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพเป็นอย่างมาก จึงขอขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อลือชัย คุณแม่สุมาลี และขอขอบคุณสมาชิกทุกคนในครอบครัว เสียมใหม่ ที่ให้กำลังใจ ความหวังใจ แก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา คุณค่าของสารนิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบเป็น เครื่องบูชาพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ ครู อาจารย์ ผู้ประสิทธิ์ ประสาทวิชาความรู้ และอบรม ผู้วิจัยมาจนบัดนี้

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ สาขาวิชานโยบายสาธารณะ ที่ให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจด้วยดี โดยเฉพาะ ร.ต.อ.หญิง ธารพิทย์ ศรจอน ส.ต.ท.หญิง วันเพ็ญ วงศ์ชัย น.ส.พิมพ์สิริ ชำนาญเสื่อ และ นายณัฐพล ที่ดี

ท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่านที่เสียสละเวลาในการให้สัมภาษณ์ ซึ่งเป็นผลให้ การวิจัยมีความชัดเจนดังที่ปรากฏ คุณประโยชน์ที่จะพึงมีจากการวิจัยในครั้งนี้ขอมอบให้เทศบาล ตำบลเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

ศรายุทธ เสียมใหม่

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
สมมติฐานในการวิจัย.....	7
2 แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
แนวคิดและทฤษฎีผลกระทบของการท่องเที่ยว.....	8
แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม.....	21
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	23
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	26
การกำหนดประชากรและการสุ่มตัวอย่าง.....	26
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	28
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	30
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	30

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	32
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบธุรกิจ ประชาชนในท้องถิ่น และรวมทั้งหมด จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน	33
ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ซึ่ง ประกอบด้วย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทาง เทคโนโลยี ด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย	38
ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ซึ่ง ประกอบด้วย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ	40
ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน	43
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	57
สรุปผลการวิจัย.....	58
อภิปรายผลการวิจัย.....	63
ข้อเสนอแนะ.....	64
ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยครั้งต่อไป.....	65
บรรณานุกรม.....	66
ภาคผนวก.....	69
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	76

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน(n=155)	33
2	ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก และ รายได้ ต่อเดือน ที่จัดกลุ่มใหม่.....	36
3	แสดงข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัย และสุขอนามัย (n=155).....	38
4	แสดงข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ (n=155).....	40
5	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามเพศ.....	43
6	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามอายุ.....	44
7	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยีและด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามสถานภาพ..	44
8	ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามระดับการศึกษา.....	45
9	ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามระดับการศึกษา.....	45

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
(ต่อ)	
10 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามอาชีพหลัก	46
11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามอาชีพหลัก.....	47
12 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	48
13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	49
14 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามที่พักอาศัยในปัจจุบัน.....	50
15 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามเพศ.....	50
16 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอายุ.....	51
17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอายุ.....	51

บัญชีตาราง(ต่อ)

ตาราง	หน้า
(ต่อ)	
18 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามสถานภาพ.....	52
19 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามระดับการศึกษา.....	52
20 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอาชีพหลัก.....	53
21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอาชีพหลัก.....	53
22 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	54
23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	55
24 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามที่พักอาศัยในปัจจุบัน.....	56

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 ขั้นตอนของการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ (SEA).....	16

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันอุตสาหกรรมท่องเที่ยวนับว่ามีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก โดยในปี พ.ศ.2547 ประเทศไทยมีรายได้จากการท่องเที่ยวทั้งสิ้น 384,359.77 ล้านบาท ส่งผลให้ประเทศไทยมีดุลการท่องเที่ยวกินดุล คิดเป็นจำนวน 300,494.86 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2546 คิดเป็นร้อยละ 18.56 (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2547ก) ซึ่งการท่องเที่ยวสามารถสร้างรายได้มูลค่ามหาศาลแก่รัฐบาลหลายประเทศ อีกทั้งยังก่อให้เกิดรายได้หมุนเวียนเพิ่มพูนทั้งทางตรง และทางอ้อมในภาคอุตสาหกรรมและการสร้างรายได้ให้กับประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ฉะนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาศักยภาพ เพื่อผลักดัน ส่งเสริม และสนับสนุนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวดำเนินไปอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพการณ์ต่างๆ ทั้งภายใน และภายนอก และให้มีศักยภาพในการการแข่งขันได้ ทั้งนี้เพื่อให้อุตสาหกรรม การท่องเที่ยวมีศักยภาพและมีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยเฉพาะในปัจจุบันที่มีการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวอย่างเข้มข้น เนื่องจากแต่ละประเทศ ล้วนเห็นความสำคัญและมีการพัฒนาส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของตนเองอย่างจริงจัง และวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีระบบ

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีแหล่งท่องเที่ยวมากมายและศักยภาพทางด้านการท่องเที่ยวที่สูงมาก เนื่องจากการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม จึงมีความจำเป็นต้องมีการรักษาอนุรักษ์ควบคู่กันไปกับการพัฒนาและการส่งเสริมการท่องเที่ยวในภาพรวมที่เหมาะสมต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม มิใช่มุ่งใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย ขาดจิตสำนึกต่อการรักษาสิ่งแวดล้อม ขาดการเสียสละต่อส่วนร่วม ขาดความรับผิดชอบ และละเมิดต่อกฎระเบียบรวมทั้งกฎหมายด้วย เนื่องจากไทยมีทรัพยากรทางการท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่มีความงดงาม และมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะท้องถิ่นอยู่มากมาย ซึ่งแหล่งท่องเที่ยวเหล่านี้สามารถดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติแวะเวียนมากขึ้นทุกปี

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน ต้องเป็นการท่องเที่ยวที่มีโครงสร้างที่เกี่ยวข้องกัน ทั้งในปัจจุบันและอนาคต โดยดำเนินไปภายใต้ขีดความสามารถตามปกติ และการฟื้นฟูหรือความอุดมสมบูรณ์ในอนาคตของธรรมชาติ ย่อมต้องมีการสนับสนุนเพื่อเอื้อประสพการณ์ท่องเที่ยวจากคนทั่วไปและ

ชุมชน รวมทั้งขนบธรรมเนียมและรูปแบบการดำเนินชีวิต ยอมรับว่าบุคคลเหล่านี้ ต้องได้รับส่วนแบ่งที่ยุติธรรม

ด้วยเหตุที่ปัจจุบันการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน มีความสำคัญต่อการขยายตัวในวงกว้างและมีผลกระทบต่อระบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เมื่อมองภาพรวมแล้วผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นมีมากมายและหลายรูปแบบ เช่น จากนักท่องเที่ยว ภัยธรรมชาติ ประชาชนในท้องถิ่น ผู้ประกอบการธุรกิจ เป็นต้น ดังนั้นนโยบายปัจจุบันของรัฐบาลจึงได้มีการศึกษาเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืนขึ้น

ในขณะที่การพัฒนาและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวตามแนวความคิดการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืนเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญต่อการดำรงอยู่และความก้าวหน้ารวมทั้งสัมฤทธิ์ผลของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของประเทศ การดำเนินกิจกรรมการตลาดด้วยการโฆษณาประชาสัมพันธ์อย่างเข้มข้น แม้จะได้รับการยอมรับว่าเป็นเรื่องสำคัญและจำเป็น แต่ก็ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้หากขาดการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพและศักยภาพในการดึงดูดนักท่องเที่ยว การพัฒนาและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและแหล่งท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและมีการจัดการที่มีประสิทธิภาพ นับเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาและความก้าวหน้าในทางคุณภาพของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นอย่างยิ่ง ประกอบกับปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่าประเทศไทยมีความได้เปรียบและนับเป็นผู้นำทางการท่องเที่ยวในอินโดจีนและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เนื่องจากมีแหล่งท่องเที่ยวที่มีความสวยงาม และมีความหลากหลายอยู่มาก ทั้งทางด้านธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ โบราณวัตถุ โบราณสถาน ตลอดจนวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาม ล้วนเป็นปัจจัยดึงดูดใจให้นักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศเดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก การเติบโตของจำนวนนักท่องเที่ยวดังกล่าวทำให้มีกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเกิดขึ้นตามมาเป็นอันมาก และมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆในแหล่งท่องเที่ยว การพัฒนาและอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวจึงเป็นกิจกรรมที่ควรได้รับความสำคัญและดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง อันจะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นเครื่องมือทางเศรษฐกิจและสังคม ทั้งในระยะสั้นและระยะยาวอย่างแท้จริง

เกาะสุกร เป็นสถานที่ท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งที่มีความนิยม ในปัจจุบันพื้นที่บนเกาะสุกรนับว่ามีมูลค่า ด้วยเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่งดงามล้ำค่าที่สุดอีกแห่งหนึ่งของจังหวัดตรัง จำนวนนักท่องเที่ยวที่มาเยือนและผู้เข้ามาประกอบอาชีพในบริการด้านต่าง ๆ ในแต่ละวันเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 700 คน มีรายได้จากการท่องเที่ยวเดือนละประมาณ 10 ล้านบาท นักท่องเที่ยวกลุ่มใหญ่อันดับหนึ่งเกาะสุกร ได้แก่นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย สิงคโปร์ อเมริกัน อังกฤษ และบรูไน และยังมีกิจกรรมหลายอย่าง เช่น สกูตเตอร์ เรือกล้วย

พายเรือ เป็นต้น มีการใช้ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติอย่างขาดความระมัดระวัง เกาะสุกรจึงได้ดำเนินการศึกษาแผนพัฒนาเกาะสุกรเพื่อให้มีการพัฒนาไปอย่างถูกต้องและรักษาทรัพยากรทางธรรมชาติให้อยู่กับประชาชนไปยาวนาน

จากการท่องเที่ยวบนเกาะสุกรในปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ เช่น การบุกรุกยึดครองพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่ที่ติดกับชายทะเลทุกหาด สถานบริการนักท่องเที่ยวขาดระเบียบในการก่อสร้าง ขาดระบบกำจัดขยะและระบบกำจัดน้ำเสีย การกระจายรายได้ไม่ทั่วถึง ซึ่งผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการธุรกิจด้านการท่องเที่ยว และประชากรแฝงที่เข้ามาอาศัยอยู่บนเกาะสุกร ขาดการดูแลเอาใจใส่เรื่องสภาพแวดล้อมด้านภูมิทัศน์ สิ่งอำนวยความสะดวกและการบริการด้านการท่องเที่ยวขาดมาตรฐาน เป็นต้น จึงต้องสนับสนุนและส่งเสริมให้ชุมชนในพื้นที่ซึ่งเป็นเจ้าของทรัพยากรการท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวแบบเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน และยกระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของชุมชนที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตและใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการวางแผนพัฒนาตามแนวการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืนต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษานโยบายด้านการท่องเที่ยวของหน่วยงานปกครองท้องถิ่น เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง
2. เพื่อศึกษาผลกระทบด้าน เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม ที่มีต่อประชากรท้องถิ่นและทรัพยากรการท่องเที่ยวบนเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

ความสำคัญของการวิจัย

สามารถนำข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับปัญหา ปัจจัยที่ก่อให้เกิดปัญหา ผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยว และทราบถึงหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ไปเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและการวางแผนจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืนบนเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรกลุ่มที่ 1 ผู้วิจัยกำหนดเป็นกลุ่มประชากรนักท่องเที่ยวโดย เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวภายในเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

ประชากรกลุ่มที่ 2 ผู้วิจัยกำหนดเป็นหน่วยงานภาครัฐ จำนวน 9 หน่วยงาน โดยให้เจ้าหน้าที่ภาครัฐที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานราชการของอำเภอปะเหลียนเป็นผู้ให้ข้อมูล ได้แก่

1. องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสุกร
2. ที่ว่าการอำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง
3. องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมตะเลง
4. องค์การบริหารส่วนตำบลสุโสะ
5. โรงเรียนบ้านแหลม
6. โรงเรียนบ้านท่าคลอง
7. โรงเรียนปะเหลียนผดุงศิษย์
8. สำนักงานปฏิรูปที่ดินอำเภอปะเหลียน
9. สำนักงานตำรวจอำเภอปะเหลียน

ประชากรกลุ่มที่ 3 ผู้วิจัยกำหนดเป็นหน่วยงานภาคเอกชน ซึ่งประกอบธุรกิจในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ธุรกิจด้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ตัวแทนผู้ประกอบการธุรกิจด้านที่พัก รวมทั้งพนักงานบริษัทเอกชนบนเกาะสุกร

ประชากรกลุ่มที่ 4 ผู้วิจัยกำหนดเป็นกลุ่มประชาชนในท้องถิ่น ที่มีอาชีพหลากหลาย และมีภูมิลำเนาอยู่บนเกาะสุกรโดยประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะสุกรมีจำนวน 325 ครัวเรือน ซึ่งจะทำการสุ่มสำรวจจำนวน 50 ครัวเรือน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชาชนนั้น ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มประชาชนที่มีภูมิลำเนาบนเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

ผู้วิจัยได้มีการคำนวณหาขนาดกลุ่มประชาชนตัวอย่าง หาขนาดตัวอย่างที่ระดับค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซ็นต์และขนาดความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ± 10 เปอร์เซ็นต์ และเลือกกลุ่มตัวอย่างตาม

สะดวก (Convenience sampling) โดยประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะสุกร รวมทั้งประชาชนที่อาศัยอยู่
อำเภอปะเหลียนใกล้กับบริเวณเกาะสุกร จำนวน 50 คน

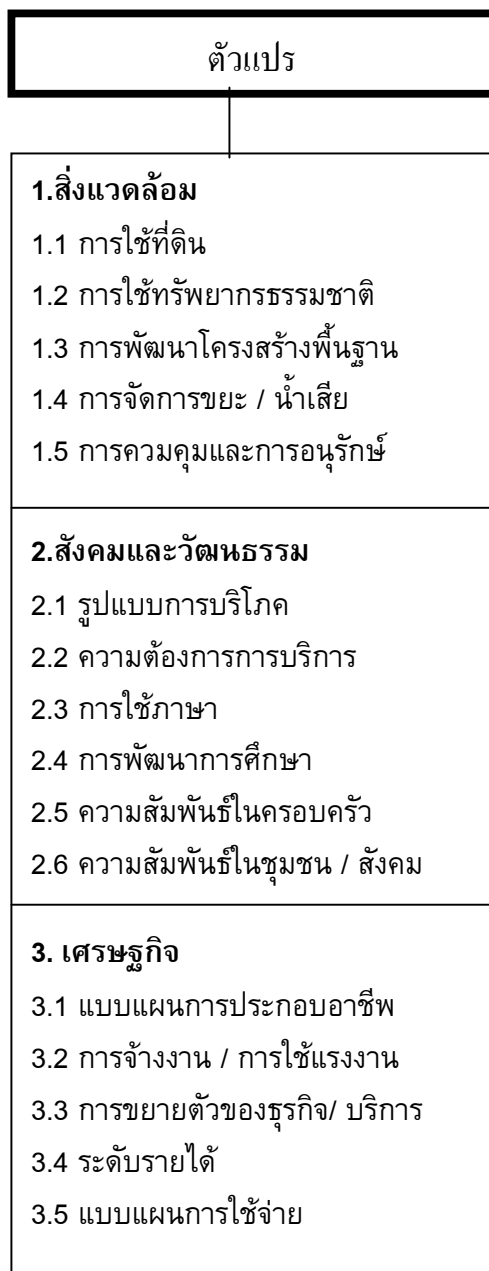
การเลือกกลุ่มตัวอย่างนักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวบนเกาะสุกร ได้มีการสุ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างจาก
ตาราง โดยเลือกเป็นกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวไทย ในระดับค่าความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ ขนาดความคลาด
เคลื่อนที่ยอมรับได้ ± 10 เปอร์เซนต์

การเลือกกลุ่มตัวอย่างภาครัฐ ผู้วิจัยเลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยจะ
เก็บรวบรวมข้อมูลเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐที่ทำงานภายในอำเภอปะเหลียน จังหวัดตรังจาก
9 หน่วยงาน ดังนี้

- 1.เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสุกร จำนวน 5 คน
- 2.เจ้าหน้าที่อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง จำนวน 5 คน
- 3.เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมตะเลง จำนวน 5 คน
- 4.เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลสุโสะ จำนวน 5 คน
- 5.เจ้าหน้าที่ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านแหลม จำนวน 5 คน
- 6.เจ้าหน้าที่ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านท่าคลอง จำนวน 5 คน.
- 7.เจ้าหน้าที่ข้าราชการครูโรงเรียนปะเหลียนผดุงศิษย์ จำนวน 5 คน
- 8.เจ้าหน้าที่สำนักงานปฏิรูปที่ดินอำเภอปะเหลียน จำนวน 5 คน
- 9.เจ้าหน้าที่สำนักงานตำรวจอำเภอปะเหลียน จำนวน 5 คน

สำหรับผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน ซึ่งผู้วิจัยเลือกตัวอย่างตามสะดวก(Convenience
sampling) โดยเลือกตัวอย่างจากผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชนและเจ้าหน้าที่ที่ทำงานภาคเอกชนในพื้นที่บน
เกาะสุกร โดยจำนวนประชาชนของกลุ่มนี้ เป็นอินฟินิตี้ ตามตารางสูตร ที่ระดับค่าความเชื่อมั่น 95
เปอร์เซนต์ และขนาดความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ ± 10 เปอร์เซนต์ จำนวน 30 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานในการวิจัย

1. นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาะสุกรก่อให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
2. กลุ่มประชาชน ข้าราชการ ผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว มีความเห็นแตกต่างกันเรื่องผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีแนวโน้มในทางลบส่งผลให้การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่บรรลุผล
3. ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม และเศรษฐกิจ จากผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีแนวโน้มในทางลบ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. แนวคิดผลกระทบของการท่องเที่ยว EIA, SIA, SEA
2. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
3. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับผลกระทบของการท่องเที่ยว

1.1 ความหมายของผลกระทบ

อนันต์ เกตุวงศ์ (2529: 49) ได้กล่าวว่า ผลกระทบหมายถึง ผลในขั้นมัธยม (Secondary Effects) และในขั้นต่อไปของการเปลี่ยนแปลง

โทมัส อาร์ (Tromas R.1981: 12) ได้อธิบายเรื่องผลกระทบว่า ผลกระทบหมายถึง ผลทั้งหมดของนโยบายที่มีขึ้นในสภาพความเป็นจริงในโลก อันได้แก่

- 1) ผลกระทบที่มีต่อสถานการณ์ และกลุ่มเป้าหมาย
- 2) ผลกระทบที่มีต่อสถานการณ์ต่างๆ และกลุ่มอื่นๆ นอกเหนือไปจาก กลุ่มเป้าหมาย
- 3) ผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งในปัจจุบันและในอนาคต
- 4) ค่าใช้จ่ายทางตรงสำหรับทรัพยากรของโครงการ
- 5) ค่าใช้จ่ายทางอ้อมต่างๆ รวมทั้งค่าเสียโอกาสด้วย

จากคำนิยามดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ผลกระทบ หมายถึง ผลที่ตามมาจากผลงานของแผนงานหรือโครงการ ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ที่เป็นเหตุเป็นผลต่อกันของการเปลี่ยนแปลงระดับประถม (Primary Effects) สู่ระดับต่อไป ผลกระทบที่เกิดขึ้นอาจเป็นได้ทั้งบวกและทางลบ และอาจเกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมายหรือมิใช่กลุ่มเป้าหมายก็ได้

โกรฟ สตริงค์ (Grover Starling.1982: 26) ได้กล่าวว่า ผลกระทบ หมายถึง ผลระยะยาวที่เกิดขึ้น

แบเน็ท และ จี ไวท (Bryant and G White.1982:50) ได้กล่าว ผลกระทบ หมายถึง ผลที่ตามมาจากผลผลิต

เช่น ถ้าการมีพยายามเพิ่มขึ้นเป็นผลผลิตของโครงการ ผลกระทบอย่างหนึ่งก็คือ การลดการตายของทารก

1.2 ผลกระทบจากการท่องเที่ยว

ผลกระทบจากการท่องเที่ยว หมายถึง ผลที่ตามมาจากกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งผลกระทบด้านดีและผลกระทบด้านเสีย

1.2.1 ผลกระทบด้านดี

- 1) เสริมสร้างระบบเศรษฐกิจให้ดีขึ้น
- 2) สร้างความเข้าใจอันดีระหว่างผู้คน
- 3) เกิดความสามัคคีในสังคมและความร่วมมือร่วมใจกัน
- 4) กระตุ้นให้เกิดการรักษาและปรับปรุงสภาพแวดล้อมให้ดีขึ้น

1.2.2 ผลกระทบด้านเสีย

- 1) ความขัดแย้งระหว่างนักท่องเที่ยวกับชาวท้องถิ่น เพราะนักท่องเที่ยวไม่เข้าใจถึงขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นที่ไปเยือน
- 2) การเปลี่ยนแปลงค่านิยมของท้องถิ่น เพราะชาวท้องถิ่นเลียนแบบนักท่องเที่ยว เช่น การแต่งกาย สินค้าต่างประเทศ เป็นต้น
- 3) การทำลายสภาพแวดล้อมและโบราณวัตถุสถานต่าง ๆ
- 4) ความประณีตทางศิลปะเสื่อมลง เช่น ของที่ระลึกจะมุ่งเน้น แต่ปริมาณสินค้าและกำไรเป็นหลัก
- 5) เป็นการทำลายลักษณะภูมิประเทศ ทางกายภาพ เช่นผลกระทบทางคุณภาพทางด้านอากาศ ปริมาณฝุ่นละออง คิววัน และก๊าซต่างๆ
- 6) เป็นการทำลายลักษณะภูมิประเทศ ทางด้านชีวภาพ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของทางระบบนิเวศวิทยาทางสิ่งแวดล้อม เช่น การเปลี่ยนการดำเนินชีวิตของป่าไม้และสัตว์ป่า
- 7) เกิดปัญหาทางการจัดเก็บระบบกำจัดขยะมูลฝอย
- 8) เป็นการทำลายกรรมวิธีการทำงานของท้องถิ่นด้านการเกษตร

1.3 การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment: EIA)

การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment: EIA) หมายถึง การใช้หลักวิชาการในการทำนาย หรือคาดการณ์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมทั้งทางบวกและทางลบของการดำเนินโครงการพัฒนาที่มีต่อสิ่งแวดล้อมในทุก ๆ ด้าน ทั้งทางทรัพยากรธรรมชาติ และทางเศรษฐกิจและสังคม

เพื่อจะได้หาทางป้องกันผลกระทบในทางลบที่อาจเกิดขึ้นให้เกิดน้อยที่สุด ในขณะที่เดียวกันก็มีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งส่วนใหญ่ไม่สามารถฟื้นคืนกลับมาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีประสิทธิภาพสูงสุด และคุ้มค่าที่สุด นอกจากนี้รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมยังใช้เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจของรัฐบาล และ/หรือผู้บริหารที่เกี่ยวข้องว่าสมควรดำเนินการหรือไม่ (สนธิ วรรณแสงและคณะ, 2541 อ้างถึงใน สำนักวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม, 2549)

1.3.1 ประโยชน์การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมดังต่อไปนี้ (สถาบันวิจัยสังคม สถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544 อ้างถึงใน สำนักวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม, 2549)

1) ช่วยในการวางแผนการใช้ประโยชน์ทรัพยากรเพื่อพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพ นอกเหนือจากการมองผลประโยชน์ทางด้านเศรษฐกิจอย่างเดียว

2) ช่วยพิจารณาว่าโครงการที่จะเกิดขึ้นจะเกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับใด และผู้ประกอบการจะได้มีมาตรการในการป้องกันและแก้ไขผลกระทบอย่างเหมาะสม

3) เพื่อคาดการณ์ประเด็นปัญหาสำคัญที่อาจเกิดขึ้นอย่างถูกหลักวิชาการ ซึ่งจะได้เตรียมป้องกันและแก้ไขไว้ตั้งแต่ขั้นเตรียมโครงการ

4) ช่วยในการเลือกมาตรการที่มีประสิทธิภาพ มีค่าใช้จ่ายน้อย และเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ

ปฏิบัติ

5) เป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการลงทุนหรือพัฒนาโครงการ การเตรียมแผนงานและการเงินในการจัดการสิ่งแวดล้อม

6) เป็นแนวทางในการกำหนดแผนการติดตามตรวจสอบผลกระทบต่าง ๆ ทั้งที่เกิดขึ้นหลังจากได้มีการก่อสร้างและดำเนินการ

1.3.2 วัตถุประสงค์ของการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม

1) เพื่อจำแนก ทำนาย และประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมจากโครงการ โดยเปรียบเทียบกับสถานะที่ไม่มีโครงการ และเพื่อเตรียมการป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ขั้นวางแผนโครงการ ซึ่งจะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นจากการก่อสร้างและดำเนินโครงการ และเพื่อสนับสนุนหลักการพัฒนาทรัพยากรสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

2) เพื่อให้มีการนำปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อมมาช่วยในการวางแผนโครงการและ

ตัดสินใจดำเนินโครงการ

1.3.3 ขั้นตอนการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ปัจจุบันยังไม่มีวิธีการวิเคราะห์ใดที่จะสามารถนำมาใช้เป็นมาตรฐานสำหรับโครงการหรือกิจการทุกประเภท หรือที่เรียกว่า “Cook Book” หลักการของการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในปัจจุบัน เป็นการศึกษาวิเคราะห์และประเมินผลกระทบของโครงการหรือกิจการที่อาจเกิดขึ้น อันส่งผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรที่มีอยู่ในบริเวณพื้นที่และบริเวณรอบๆ โครงการหรือกิจการนั้นๆ โดยจะต้องวิเคราะห์ถึงผลกระทบทั้งทางบวกและทางลบ ในระยะสั้นและระยะยาว

องค์ประกอบหลักที่จะต้องมีการพิจารณา ก่อนการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม สามารถนำไปใช้ได้กับการพัฒนาโครงการและกิจการทุกประเภท มีดังนี้

1) การประเมินตัวแปรสิ่งแวดล้อมที่ถูกรบกวน โดยพิจารณาว่ามีตัวแปรใดบ้าง หรืออะไรบ้างที่อาจถูกรบกวนกระเทือนได้ จะใช้เทคนิคหรือวิธีการวัดหรือวิเคราะห์ตัวแปรเหล่านี้ได้อย่างไร และมีข้อมูลของตัวแปรนั้นๆ อยู่ที่ไหน มีความถูกต้องมากน้อยเพียงใด และข้อมูลที่มีพอเพียงสำหรับการวิเคราะห์หรือไม่

2) การประเมินองค์ประกอบของโครงการหรือกิจการ ที่อาจเป็นต้นเหตุของผลกระทบต่อตัวแปร

3) การพิจารณาพื้นที่ที่อาจถูกผลกระทบใดทั้งในพื้นที่โครงการหรือพื้นที่ รอบๆ และบริเวณที่กว้างออกไป

4) การประเมินสภาพแวดล้อมในปัจจุบันก่อนมีโครงการหรือกิจการ

5) การประเมินสภาพแวดล้อมในอนาคต ถ้าไม่มีโครงการหรือกิจการ

6) การประเมินสภาพแวดล้อมในอนาคต ถ้ามีโครงการหรือกิจการ

7) การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเพื่อลดหรือหลีกเลี่ยงความเสียหาย

ตลอดจนมีการติดตามตรวจสอบผลกระทบเหล่านั้นด้วยรูปแบบและวิธีการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ที่เป็นที่ยอมรับและยอมรับที่ใช้ในประเทศไทย คือระบบการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม 4 หมวด หรือที่เรียกว่า “Four-tier System” ซึ่งเป็นการจัดแยกทรัพยากรสิ่งแวดล้อมออกจากคุณค่าหรือคุณภาพในแง่ต่างๆ ของมนุษย์ ดังต่อไปนี้

1) ทรัพยากรด้านกายภาพ (Physical Resources)

2) ทรัพยากรด้านนิเวศวิทยา (Ecological Resources)

3) คุณค่าการใช้ประโยชน์ของมนุษย์ (Human Use Values)

4) คุณภาพชีวิต (Quality of Life)

1. ขั้นตอนการกำหนดมาตรการลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม

หลังจากได้ทำการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในทุกประเด็นแล้ว จะต้องมีการชี้แจงถึงระดับของผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในแต่ละประเด็นที่ได้วิเคราะห์ว่าจะสามารถทำการควบคุมป้องกันและแก้ไขได้อย่างไร ถ้าผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นว่าผลกระทบสิ่งแวดล้อมนั้นมีมากและยากต่อการควบคุมหรือป้องกัน ผู้ทำการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมจำเป็นจะต้องพิจารณาทางเลือกอื่นที่มีว่าจะสามารถแก้ปัญหาผลกระทบที่เกิดขึ้นได้มากน้อยกว่าวิธีการเดิมอย่างไร

2. ขั้นตอนการกำหนดมาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม

เมื่อได้วิเคราะห์หรือประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมแต่ละประเด็นแล้ว จะต้องตรวจสอบมาตรการควบคุมและป้องกันที่เจ้าของโครงการหรือกิจการได้เตรียมการไว้ ถ้ามาตรการเหล่านั้นยังไม่สามารถหรือไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ก็จะต้องมีการจัดหามาตรการอื่นๆ ที่สามารถควบคุมและป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ และในขณะเดียวกันจะต้องให้มีมาตรการติดตามตรวจสอบสำหรับมาตรการควบคุมและป้องกันผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่ได้เสนอแนะไว้

3. รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม

การวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมจำเป็นจะต้องจัดทำรายงานที่สมบูรณ์ มีการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมในประเด็นที่สำคัญต่างๆ ประเด็น โดยกำหนดมาตรการลดผลกระทบที่ชัดเจนรวมถึงมาตรการและวิธีการในการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม หลังจากได้เริ่มดำเนินการแล้ว เพื่อเป็นส่วนสำคัญสำหรับการพิจารณาของคณะกรรมการผู้ชำนาญการฯ ซึ่งในการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในอดีตจะขึ้นอยู่กับประสบการณ์และวิธีการวิเคราะห์ของนิติบุคคลที่ได้รับอนุญาตเป็นผู้มีสิทธิทำรายงานฯแต่ละราย ต่อมา สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม ได้จัดทำเอกสารคำชี้แจงประกอบแนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม โดยกองวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เพื่อให้การจัดทำรายงานเป็นรูปแบบเดียวกัน มีตัวแปรหรือดัชนีที่สำคัญที่ต้องทำการวิเคราะห์ถึงผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างครบถ้วน เพื่อเสนอ สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม และคณะกรรมการผู้ชำนาญการพิจารณารายงานฯ

4. รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม รายงานหลักจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบดังนี้

- 1) ส่วนหน้าของรายงาน
- 2) บทนำ

- 3) รายละเอียดโครงการ
- 4) สภาพแวดล้อมในปัจจุบัน
- 5) ผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการ
- 6) มาตรการป้องกันและแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้น
- 7) การพิจารณาทางเลือกของโครงการ
- 8) มาตรการติดตามตรวจสอบผลกระทบสิ่งแวดล้อม
- 9) บทสรุป
- 10) ภาคผนวก

1.4 การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Impact Assessment : SIA)

การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Impact Assessment : SIA) เป็นการศึกษาและคาดการณ์ผลกระทบทางสังคมของโครงการที่จะเกิดขึ้นกับคน ชุมชนและวิถีชีวิตของคนในชุมชน ซึ่งรวมถึงวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อของคนในชุมชนนั้น ๆ พร้อมทั้งนำเสนอมาตรการลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น การทำการศึกษาเพื่อประเมินผลกระทบมีวัตถุประสงค์หลักใน 4 ด้านด้วยกัน คือ

1.4.1 เพื่อป้องกันและลดผลกระทบในทางลบที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการต่อชุมชนและวิถีชีวิตของชุมชนโดยเฉพาะกับชุมชนดั้งเดิม ชนเผ่า หรือกลุ่มผู้ด้อยโอกาส เช่น คนยากจน ผู้หญิง เด็ก ผู้สูงอายุและคนพิการ ผลกระทบที่โครงการจะต้องศึกษาให้ครอบคลุมคือ ผลกระทบที่อาจมีขึ้นในด้านสาธารณสุข วัฒนธรรม ความเชื่อและค่านิยม และด้านการจรรยาของชุมชนโดยเฉพาะในกรณีของชุมชนในเมืองประเด็นการศึกษาที่โครงการจะต้องให้ความสำคัญค่อนข้างมากคือ การลดผลกระทบอันเนื่องมาจากการโยกย้ายถิ่นฐาน การเวนคืนที่ดิน และการจ่ายค่าชดเชย การหาทางป้องกันหรือการลดผลกระทบในทางลบนี้อาจสามารถช่วยลดช่องว่างและความเสี่ยงต่อการเกิดความขัดแย้งหรือการเผชิญหน้าระหว่างกลุ่มของผู้มีส่วนได้เสีย

1.4.2 เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาทางเลือกของโครงการและการปรับเปลี่ยนโครงการให้สอดคล้องกับสภาพชุมชนและสังคมในพื้นที่

1.4.3 เพื่อให้ผู้ตัดสินใจโครงการพิจารณาว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นเป็นที่ยอมรับได้และคุ้มค่ากับประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นจากโครงการหรือไม่

1.4.4 ผลการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคม สามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาขีดความสามารถเพื่อให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการได้มากขึ้น

ในไทยได้นำการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเข้ามาใช้เมื่อไม่นานมานี้ จึงยังไม่มี การแบ่งแยก การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA) กับการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคม (SIA) ออกจากกัน อย่างชัดเจน โดยอยู่ในระหว่างการทำการศึกษา ดังนั้นในปัจจุบันการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคม (SIA) ยังถือเป็นส่วนหนึ่งของการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม (EIA)

1.5 หลักเกณฑ์การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคม

ในการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคมจะเน้นศึกษาในประเด็นสำคัญ ๆ และในประเด็นที่ประชาชนแสดงความกังวลห่วงใย มากกว่าที่จะเป็นการให้ข้อมูลและการประเมินผลกระทบทางสังคมทั่วไป ในการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคมนั้นยังไม่มี การตั้งมาตรฐานขอบเขตที่ชัดเจนแน่นอน ฉะนั้น การที่จะวัดว่าประเด็นใดเป็นประเด็นที่สำคัญนั้น จะกำหนดได้โดยการใช้กระบวนการหารือเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่มีความหมายอย่างแท้จริงกับผู้มีส่วนได้เสียในทุกกลุ่ม หรือจากการสรุปบทเรียนของโครงการที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันที่มีในประเทศและต่างประเทศ

ประเด็นการโยกย้ายถิ่นฐาน การเวนคืนที่ดิน และการจ่ายค่าชดเชย โดยเฉพาะในกรณีที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มชนดั้งเดิม ชนเผ่า กลุ่มผู้ด้อยโอกาส เช่น เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนยากจน และผู้พิการถือเป็นประเด็นที่มีความสำคัญมากที่จะต้องได้รับการพิจารณาดูแลเป็นพิเศษ ส่วนระดับความสำคัญของผลกระทบด้านอื่น ๆ นั้นขึ้นอยู่กับข้อมูลทางเทคนิค และข้อพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญและความคิดเห็นของชุมชน ฉะนั้นหากโครงการได้ทำการประเมินแล้วมีความเห็นว่า จะเกิดผลกระทบที่รุนแรงในด้านใด โครงการจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการศึกษารายละเอียดในประเด็นนั้น ๆ ให้ชัดเจน

การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางสังคมจะต้องทำควบคู่ไปกับการวิเคราะห์ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นและการวิเคราะห์ผลกระทบอย่างเต็มรูปแบบหากแต่ขอบเขตและรูปแบบของการวิเคราะห์ประเมินนั้นจะมีความแตกต่างกันตามขนาด ประเภท ที่ตั้งของโครงการ ตลอดจนสภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และความเข้าใจของชุมชนท้องถิ่นต่อโครงการ

1.6 การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ (SEA)

การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ (Strategic Environmental Assessment : SEA) เป็นระบบ / กระบวนการที่ใช้สำหรับการประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมของนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรม รวมทั้งข้อเสนอทางเลือก โดยจัดทำเป็นรายงานเสนอผู้บริหารเพื่อประกอบการตัดสินใจ โดยเปิดโอกาสให้สาธารณชนได้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ (Therivel et al., 1994) โดยทั่วไปแล้ว SEA จะเป็นเครื่องมือที่ดำเนินไปคู่ขนานกับกระบวนการตัดสินใจเชิงกลยุทธ์ในระดับของนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรม

จากความหมายของการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ที่กล่าวมา สามารถอธิบายได้ว่าการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์มีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. เป็นกระบวนการที่ใช้ในการคาดการณ์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากการดำเนินนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรมนั้น ๆ ซึ่งความสำคัญนี้ถือได้ว่าเป็นข้อสำคัญที่ทำให้ SEA มีความแตกต่างจาก EIA ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ในระดับโครงการ

2. เป็นกระบวนการที่มีการดำเนินการก่อนที่จะมีการตัดสินใจในนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรมนั้น ๆ จึงทำให้การพิจารณา SEA มีความยืดหยุ่นสูง

3. เป็นกระบวนการที่มีการพิจารณาและเสนอแนะทางเลือก รวมทั้งคาดการณ์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมในแต่ละทางเลือกนั้น ๆ เพื่อหาแนวทางที่ดีที่สุดที่จะทำให้เกิดอัตรประโยชน์สูงสุดและมีผลกระทบสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

4. สาธารณชนสามารถมีส่วนร่วม โดยลักษณะการมีส่วนร่วมอาจดำเนินการได้หลายวิธี เช่น การได้รับทราบข้อมูลข่าวสาร การปรึกษาหารือ การร่วมให้ความเห็นในขั้นตอนการกำหนดขอบเขตการศึกษา หรือการพิจารณาทางเลือกซึ่งรวมทางเลือกการไม่พัฒนานโยบาย แผนงาน และโปรแกรม หากมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมสูง และไม่มีมาตรการป้องกันแก้ไขที่มีประสิทธิภาพ เป็นต้น

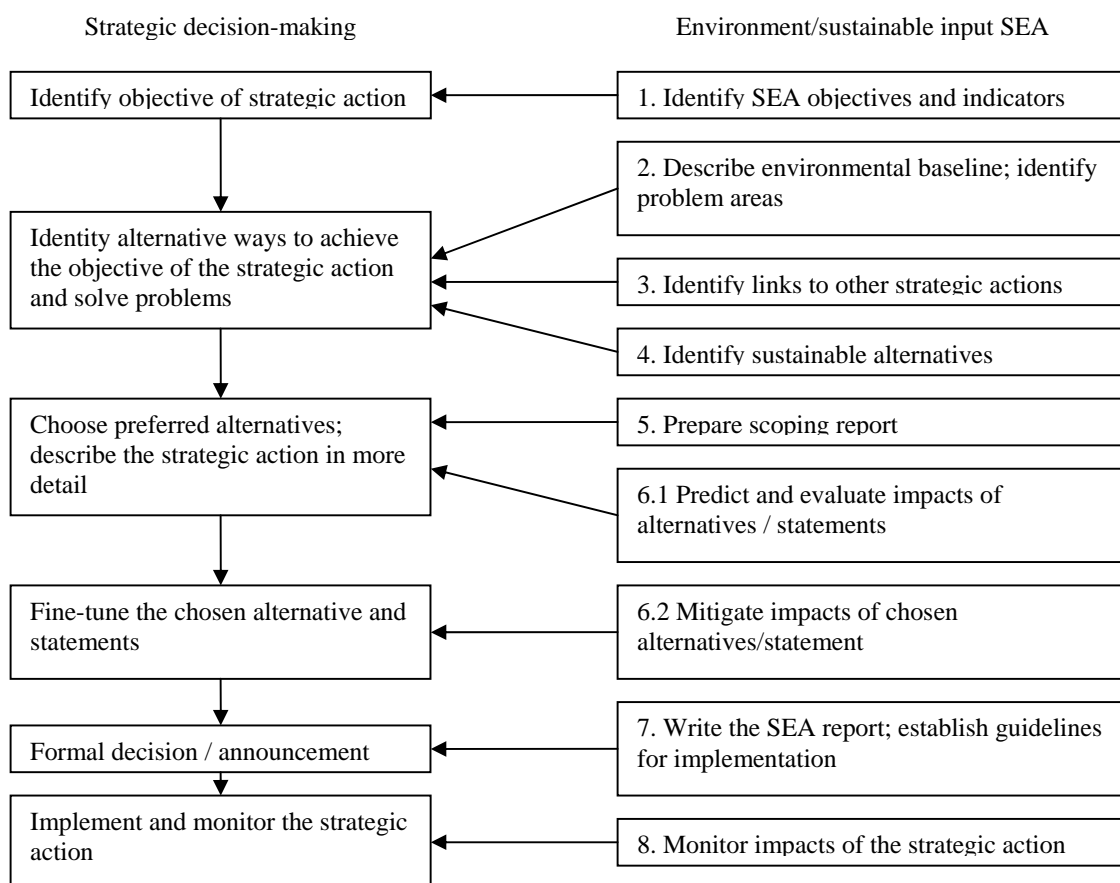
คำว่ากลยุทธ์นั้น จะหมายถึง การวางแผนที่มีการกำหนดวิสัยทัศน์ เป้าหมายระยะยาวที่แน่ชัด มีการวิเคราะห์อนาคตและคิดเชิงการแข่งขันที่ต้องการระบบการทำงานที่มีความสามารถในการปรับตัวสูง สามารถเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงในอนาคตเพื่อความอยู่รอด และความก้าวหน้า ขององค์กรหรือหน่วยงาน เพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพสูงนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

และหากมีการนำมาใช้กับการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม หรือที่เรียกว่าการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ จะหมายถึงการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมในประเด็นของความสามารถของสิ่งแวดล้อมที่จะสามารถรองรับการพัฒนาไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อม หรือมีผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับที่ยอมรับได้ โดยการประเมินนั้นอาจจะต้องวิเคราะห์ จุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และข้อจำกัด ในพื้นที่สำหรับการพัฒนา รวมถึง ทางเลือกที่ดีที่สุดในการพัฒนาโดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อม หรือมีผลกระทบสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด มีการกำหนดแผนงานพัฒนาที่มีความชัดเจน เพื่อไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ร่วมกับแผนงานการจัดการสิ่งแวดล้อมทั้งที่เป็นแผนงานเชิงรุก แผนงานระยะกลาง และแผนงานระยะยาว จึงถือได้ว่าการประเมินผลกระทบเชิงกลยุทธ์นั้นเป็นเครื่องมือช่วยส่งเสริมให้เกิดการพัฒนา นโยบาย แผนงาน โปรแกรม ตามนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของรัฐ โดยนำ

ประเด็นเรื่องสิ่งแวดล้อมมาพิจารณาให้เกิดความสมดุลควบคู่กันไป เพื่อให้เกิดการพัฒนาในแนวทางที่ยั่งยืนบนฐานความสมดุลระหว่างเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

1.7 ตัวอย่างการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์

ประเด็นและขั้นตอนของ SEA ในแต่ละประเทศ ที่มีการจัดทำ ส่วนใหญ่ จะคล้ายคลึงกัน จะมีส่วนที่ไม่เหมือนกันอยู่บ้าง ขึ้นกับวัตถุประสงค์ในการนำ SEA ไปใช้ จะขอยกตัวอย่างของฮ่องกง ซึ่งมีแผนผังขั้นตอนของ SEA ปรากฏตามภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 ขั้นตอนของการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ (SEA)

ที่มา : Hong Kong Strategic Environment Assessment Manual (2005)

จากภาพประกอบ 1 ขั้นตอนของการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ (SEA) สามารถอธิบายรายละเอียดแต่ละขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เป็นการสร้างความเข้าใจในธรรมชาติและความต้องการของนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรม ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของ SEA เนื่องจากการสร้างความเข้าใจในความต้องการ และธรรมชาติของวัตถุประสงค์ของนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรมนั้นจะเป็นการกำหนดวิธีการและเทคนิคของ SEA ที่จะนำมาใช้กับนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรมนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 2 การออกแบบกระบวนการและวิธีการของ SEA โดยขั้นตอนนี้จะเป็นการออกแบบหรือเลือกวิธีการของ SEA ให้เหมาะสมกับกลไกการตัดสินใจ และกรอบเวลาของนโยบาย แผนงาน และโปรแกรม รวมไปถึงการกำหนดตัวชี้วัด (Indicators) หลักเกณฑ์ (Criteria) และวิธีการในการประเมิน (Methodologies) ที่จะต้องมีการกำหนดอย่างเหมาะสมด้วย

ขั้นตอนที่ 3 การกลั่นกรองและกำหนดขอบเขต (Screening and Scoping) ของ SEA ซึ่งวัตถุประสงค์หลักของการกลั่นกรอง คือ จะเป็นการตรวจสอบพื้นที่หรือประเด็นของนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรมว่าเกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม สมรรถนะหรือความสามารถในการรองรับและความยั่งยืนของการพัฒนาในลักษณะใด ทั้งนี้เพื่อที่จะบอกว่าจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษา SEA ในระดับนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรมนั้น ๆ หรือไม่อย่างไร

ในขณะที่มีการกำหนดขอบเขตนี้นั้นจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยจำแนกประเด็นทางสิ่งแวดล้อมที่จะต้องประเมินผลกระทบ รวมถึงระดับรายละเอียดและชนิดของวิธีการที่ใช้ในการศึกษา SEA ในแต่ละขั้นตอนการศึกษา

ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและข้อเสนอทางเลือก ซึ่งประกอบด้วย ขั้นตอน ได้แก่

1. การศึกษาปฐมหลังและข้อมูลพื้นฐานทางสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

เป็นการศึกษาสถานภาพของสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะบอกให้ทราบถึงสถานภาพปัจจุบันของสิ่งแวดล้อม และศักยภาพของพื้นที่ ที่สามารถรองรับการพัฒนาได้ นอกจากนี้ยังสามารถบอกได้ว่าพื้นที่ใดบ้างที่ควรระมัดระวังจากการพัฒนา อันเนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวในการเกิดผลกระทบ หรือเป็นพื้นที่ที่ควรค่าแก่การอนุรักษ์ได้

2. การศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมและความเชื่อมโยง

ในขั้นตอนนี้เป็นการตรวจสอบและศึกษาคุณลักษณะของกิจกรรมที่สร้างผลกระทบสิ่งแวดล้อม และผู้ที่ได้รับผลกระทบสิ่งแวดล้อม รวมไปถึงความเชื่อมโยงของกิจกรรมไปสู่กิจกรรมในนโยบาย แผนงาน โปรแกรมอื่น ๆ หรือรายงานสาขาอื่น ๆ

3. การตรวจสอบและประเมินทางเลือกที่เป็นไปได้ ในการประเมินทางเลือกนั้น ข้อมูลทางสิ่งแวดล้อมของแต่ละทางเลือกจะถูกนำมาสร้างภาพฉาย (Scenarios) รวมถึงทางเลือกที่เป็น Worst-case และทางเลือกที่ไม่ทำอะไรเลย (do-nothing) ด้วย สำหรับทางเลือกที่พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นไปไม่ได้หรือไม่สามารถยอมรับได้จะถูกตัดออกไป

นอกจากนี้ ในกรณีทางเลือกที่พิจารณาก่อให้เกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อมอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ การเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ของนโยบาย แผนงาน หรือโปรแกรมอาจเป็นแนวทางหนึ่งที่ช่วยลด/หลีกเลี่ยงผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่อาจจะเกิดขึ้นได้

ขั้นตอนที่ 5 การตรวจสอบและประเมินทางเลือก ซึ่งภายหลังจากได้พิจารณาและเลือกทางเลือกที่ดีที่สุดแล้ว ควรทำการประเมินและกำหนดมาตรการในการป้องกันแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อม

ขั้นตอนที่ 6 การติดตามตรวจสอบ เป็นขั้นตอนที่มีวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบสมมติฐานและมาตรการป้องกันแก้ไขผลกระทบสิ่งแวดล้อมที่วางไว้ และหากพบว่าไม่เป็นไปตามสมมติฐานและมาตรการ ก็สามารถกำหนดมาตรการเพิ่มเติมได้ นอกจากนี้ ระบบการติดตามตรวจสอบยังอนุญาตให้มีการตรวจสอบย้อนกลับในกลยุทธ์ระดับที่สูงขึ้น เพื่อทำการปรับปรุงและแก้ไขกลยุทธ์นั้น ๆ ให้เกิดการพัฒนาโดยดูด้านสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ขั้นตอนที่ 7 การปฏิสัมพันธ์กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยที่เจ้าของโครงการควรเปิดโอกาสให้ประชาชน ชุมชน และหน่วยงาน/องค์กรที่เกี่ยวข้องด้านสิ่งแวดล้อม มีส่วนร่วมเสนอความเห็นเพื่อแก้ไขและปรับปรุง SEA ให้มีคุณภาพ ถูกต้อง และมีความเที่ยงตรง ทั้งในช่วงต้น (ขั้นตอนที่1-3) ก่อนมีการศึกษา SEA และในขั้นตอนการศึกษา (ขั้นตอนที่ 4-6) เพื่อให้การดำเนินการในขั้นตอนต่าง ๆ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

1.8 การนำ SEA มาใช้ในประเทศไทย

ที่ผ่านมาสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้ทำการศึกษาหรือร่วมเป็นคณะกรรมการ หรือคณะทำงานพิจารณาในข้อคิดเห็นเกี่ยวกับ SEA จำนวน 3 โครงการได้แก่

1.8.1 โครงการศึกษาผลกระทบสิ่งแวดล้อมระดับพื้นที่ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจชายแดนจังหวัดเชียงราย เป็นโครงการของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พื้นที่ศึกษาครอบคลุม 3 อำเภอ ได้แก่ อำเภอแม่สาย อำเภอเชียงแสน และอำเภอเชียงของ โดยมีวัตถุประสงค์

เพื่อประเมินศักยภาพและความเหมาะสมด้านสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ในการกำหนดให้เป็นเขตเศรษฐกิจชายแดน การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมในระดับพื้นที่ รวมถึงผลกระทบสิ่งแวดล้อมสะสม และกำหนดแผนการจัดการสิ่งแวดล้อมเชิงกลยุทธ์ขึ้น โดยในการศึกษาความเหมาะสมของพื้นที่นั้นได้มีการนำเทคนิค GIS และการทับข้อมูลของแผนที่ (Overlay mapping) มาใช้เพื่อค้นพื้นที่อ่อนไหวต่อการเกิดผลกระทบสิ่งแวดล้อม (Hot spot) ออกจากพื้นที่พัฒนา และกำหนดพื้นที่ที่สามารถพัฒนาเป็นเขตเศรษฐกิจชายแดนตาม ศักยภาพการรองรับของพื้นที่

1.8.2 โครงการศึกษายุทธศาสตร์ศูนย์กลางพลังงานในภูมิภาค (Strategic Energy Land bridge) ซึ่งตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 2 กันยายน 2546 ได้มีมติเห็นชอบการเร่งรัดพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางพลังงานในภูมิภาค และมอบหมายให้กระทรวงพลังงานเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบในการดำเนินงาน กำหนดแนวทางแผนงานและโครงการยุทธศาสตร์การพัฒนาศูนย์กลางพลังงาน ดังนั้นกระทรวงพลังงานจึงได้จัดทำโครงการศึกษาเพื่อจัดทำแผนแม่บทการพัฒนาธุรกิจและอุตสาหกรรมต่อเนื่องระบบโครงข่ายคมนาคมขนส่งน้ำมันเชื่อมต่อกับพื้นที่ชายฝั่งทะเลภาคใต้ของประเทศไทยบริเวณฝั่งตะวันตก (ทะเลอันดามัน) และฝั่งตะวันออก (อ่าวไทย) ซึ่งหนึ่งในหัวข้อที่ต้องทำการศึกษาคือแนวทางการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (Strategic Environmental Assessment ; SEA) ของธุรกิจและอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่จะเกิดจากแผนงานโครงการเพื่อให้การพัฒนาไม่เกิดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

1.8.3 โครงการศึกษาแผนแม่บทอุตสาหกรรมปิโตรเคมีระยะที่ 3 (ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2004) เป็นโครงการของกระทรวงพลังงานซึ่งมอบให้สถาบันปิโตรเลียมแห่งประเทศไทยดำเนินการ โดยได้รับเชิญให้ร่วมประชุมคณะกรรมการที่จัดทำข้อเสนอ และได้เสนอแนวคิดการใช้ SEA ในการดำเนินการ

1.9 ภัยคุกคามที่ทำลายสิ่งแวดล้อมจากการท่องเที่ยว

หมายถึง ปัญหาอุปสรรคของชาติหรือพลังอำนาจที่สามารถทำลายความมั่นคงของชาติรวมทั้งเอกราชอธิปไตย และบูรณภาพแห่งดินแดนของประเทศไทยภัยคุกคามอาจเกิดจากการกระทำของมนุษย์ ได้แก่ การทำลายทรัพยากรธรรมชาติ หรือว่าเกิดจากธรรมชาติ ได้แก่ อุบัติภัยต่างๆ เช่น น้ำท่วม ไฟป่า แผ่นดินไหว โรคระบาด

การพิจารณาผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติจะต้องพิจารณาอย่างรอบด้านครบถ้วนทุกรูปแบบ ในลักษณะของความมั่นคงเบ็ดเสร็จ (comprehensive security) ครอบคลุมทั้งความมั่นคงทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม จิตวิทยา วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม ซึ่งผลกระทบต่อความมั่นคงนั้น จะต้อง

พิจารณาความมั่นคงแบบองค์รวม (holistic) คือ พิจารณาความมั่นคงทุกระดับ ตั้งแต่ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินส่วนบุคคลจนถึงความมั่นคงของมนุษย์ของชาติ ของภูมิภาค และของโลก

โดยองค์การท่องเที่ยวโลก พยากรณ์ว่า ภายในปี 2020 ประเทศไทยจะมีนักท่องเที่ยวมาก เป็นอันดับ 2 ในเอเชียแปซิฟิก มีจำนวน 37 ล้านคน โดยขณะนี้นักท่องเที่ยวประมาณ 8 ล้าน คน จึงอยากให้รัฐบาลและภาคเอกชนดำเนินการอย่างจริงจังอีกมุมมองหนึ่งนั้นนายวุฒิชัย มากวงศ์ ผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและการขายบริษัทหนุ่มสาว ทัวร์ เปิดเผยกับ thaitv 3.com ว่า ปัญหาการท่องเที่ยวในประเทศไทยขณะนี้ อยู่ที่ 2 ปัจจัย คือ

1) แหล่งท่องเที่ยว เสื่อมโทรมลง เป็นปัญหาที่โครงสร้าง รวมทั้งปัญหาการ สร้างสนามบิน สุวรรณภูมิที่ยังเร็วรั้งไม่สามารถขยายการบินได้ในขณะที่ประเทศมาเลเซียมีพื้นฐานที่ดีกว่า ไทย แต่ประเทศไทยถือว่ายังมีภาพของการเป็นผู้นำในการให้บริการดีกว่าอีกหลายประเทศ ซึ่งการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้พยายามคิดค้นหาแหล่งท่องเที่ยวใหม่ๆ ในลักษณะทัวร์เชิงเกษตร ทัวร์กิ่งผจญภัย ทัวร์กิ่งพินบ้าน ทัวร์กิ่งพยาบาล เป็นต้น

2) เพื่อนบ้านที่เป็นคู่แข่งโดยขณะนี้มีการใช้กลยุทธ์ดึงให้ประเทศไทยเป็นจุดศูนย์กลางให้นักท่องเที่ยวเดินทางต่อไปยังประเทศเพื่อนบ้าน เช่น ลาว พม่า เวียดนาม การดูแลเรื่องการท่องเที่ยวที่ผ่านมายังขาดการประสานงานอย่างจริงจังทั้งระบบ ซึ่ง Facility ไม่พร้อมทำให้นักท่องเที่ยวผิดหวัง รัฐบาลควรจัดทีมที่มีอำนาจในการสั่งการให้ได้ผล โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยไม่มีอำนาจสั่งการได้ ส่วนใหญ่เป็นการดูแลของเจ้าของพื้นที่เองที่จะตัดสินใจได้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงมหาดไทย และสหกรณ์การเกษตร หาก 2 หน่วย งานกรมป่าไม้ ซึ่งอยู่ในความดูแลของกระทรวงเกษตรไม่อนุมัติให้พัฒนาพื้นที่มาเป็นแหล่งท่องเที่ยว การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก็ไม่สามารถลงไปสั่งการใดๆได้ รวมทั้งต้องดูแลเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว การจัดการแหล่ง ให้เป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ทั้งนี้ด้านกฎหมายยังมีจุดบกพร่องหลายประการ ไม่ได้มีการคิดไว้ล่วงหน้า มีการแสวงหาผลประโยชน์ในทางลบ เช่นตัวอย่างจากทัวร์จีนที่ โกดซื้อค่าหัวนักท่องเที่ยวเพื่อมาหลอกให้ไปซื้อสินค้าที่ระลึก หรือเพชรพลอย ต่างๆ เมื่อโกดไม่ได้เงินจากนักท่องเที่ยวจีน ก็จะทิ้งลูกทัวร์ไปตามยถากรรมการกระทำเช่นนี้เป็นการทำลายตลาดตัวเองตลอดจนมีการตัดราคาสินค้าซึ่งนำมาซึ่ง คุณภาพที่ไม่ดี โดยที่กฎหมายไม่ได้ควบคุมตรงจุดนี้ น่าจะมีกฎหมายทั้ง 2 ด้าน คือการออกกฎหมาย ต้องสร้างบรรทัดฐานให้กับบริษัทการบังคับใช้ต้องให้ธุรกิจเติบโตในทิศทางที่ ยั่งยืน ไม่ใช่ออกกฎหมายเพื่อปิดกั้นการเติบโตของธุรกิจ

โดยทั่วไปคำว่าผลกระทบ (Impact) หากเป็นการกล่าวถึงในเรื่องทั่วไปก็จะเป็นคำกล่าวที่มีความหมายได้ทั้งทางบวกและทางลบ เกษม (2544) ได้ให้ความหมายของผลกระทบไว้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งขนาดและทิศทางจากสภาพเดิม ซึ่งมีขนาดและปริมาณที่สามารถวัดได้เป็นจำนวนทั้งเป็นตัวเลขและเทียบตัวเลขได้ การเปลี่ยนแปลงนี้ต้องมีทิศทางซึ่งหมายถึงการเปลี่ยนแปลงทางบวกหรือทางลบ

UNEP (2002) ได้กล่าวถึงผลกระทบด้านลบของสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการท่องเที่ยวว่าจะเกิดขึ้นเมื่อระดับการใช้ประโยชน์ของนักท่องเที่ยวมากกว่าความสามารถของสิ่งแวดล้อมที่จะรับได้ภายใต้การเปลี่ยนแปลงที่ยอมรับได้ (the Acceptable Limits of Changes) การท่องเที่ยวที่ขาดการควบคุมมักจะเกิดผลกระทบต่อพื้นที่ธรรมชาติ เช่น การพังทลายของดิน มลพิษของเสียลงสู่ท้องทะเล สูญเสียแหล่งที่อยู่เพิ่มจำนวนชนิดที่ใกล้จะสูญพันธุ์ ความเสี่ยงต่อการเกิดไฟป่า นอกจากนี้ ยังอาจจะเกิดปัญหาขาดแคลนน้ำ ซึ่งอาจเป็นแรงกดดันชุมชนท้องถิ่นให้มีการแข่งขันการใช้ทรัพยากร สำหรับผลกระทบด้านสังคมและวัฒนธรรมนั้น จะเกิดขึ้นเมื่อการท่องเที่ยวมาสู่การเปลี่ยนแปลงระบบค่านิยมและพฤติกรรม และส่งผลต่อเอกลักษณ์ของชุมชนท้องถิ่น นอกจากนั้นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในโครงสร้างสังคม ความสัมพันธ์ในครอบครัว วิถีชีวิตแบบดั้งเดิม พิธีกรรมและศิลปกรรม ขณะเดียวกันการท่องเที่ยวก็สามารถทำให้เกิดผลกระทบทางบวกได้เช่นกัน เช่น ส่งเสริมให้ชุมชนรักและหวงแหนในศิลปวัฒนธรรมเป็นการสร้างงานในชุมชนลดปัญหาความแออัดในเมือง เป็นต้น

2 แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน

2.1 ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน

นักวิชาการด้านการท่องเที่ยวได้ให้ความสนใจในเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์แบบยั่งยืนกันมากขึ้น เนื่องจากความตื่นตัวด้านการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการท่องเที่ยวที่หันนิยมการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีผู้กล่าวถึงความหมายของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนไว้หลายทฤษฎีดังนี้

ในการประชุม Globe'90 ณ ประเทศแคนาดา (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2547ข) ได้ให้คำจำกัดความการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนว่า หมายถึง การพัฒนาที่สามารถตอบสนองของความต้องการของนักท่องเที่ยว และผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นปัจจุบัน โดยที่มีการปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่าง ๆ ของอนุชนรุ่นหลังด้วย การท่องเที่ยวนี้มีความหมายถึงการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองของความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม และความงามทางสุนทรียภาพ ในขณะที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศด้วย

ราไฟพอร์ดน แก้วสุริยะ (2543:3) ได้ให้ความหมายว่า การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน หมายถึง การพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสุนทรียภาพ โดยใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอย่างชาญฉลาด สามารถรักษาเอกลักษณ์ของธรรมชาติและวัฒนธรรมไว้นานที่สุด เกิดผลกระทบน้อยที่สุด และใช้ประโยชน์ได้ตลอดกาลยาวนานที่สุด

กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม (2547: 16) ได้กล่าวถึงความหมายของการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน คือ การบริหารจัดการท่องเที่ยวให้พัฒนาในทุก ๆ ด้านอย่างรอบคอบระมัดระวังเกิดผลดีต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่งคั่งทางสุนทรียภาพมีการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมอย่างชาญฉลาดเกิดประโยชน์อย่างสูงสุดและยาวนาน โดยไม่ทำให้สูญเสียเอกลักษณ์ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของท้องถิ่น

สรุป การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่น ภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติที่จะรองรับได้ และตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณีที่มีต่อกระบวนการท่องเที่ยวประชาชนทุกส่วนต้องได้รับผลประโยชน์ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคกัน รวมถึงมีการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนทางด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ในขณะที่ยังสามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศของท้องถิ่นนั้นไว้ได้

2.2 หลักการของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

Shirley Eber (1993 อ้างถึงใน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2542: 2/11) ได้กล่าวถึงหลักการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ไว้ดังนี้

2.2.1 การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดีทั้งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม เป็นสิ่งสำคัญ และเป็นแนวทางการทำธุรกิจในระยะยาว

2.2.2 การลดการบริโภคที่มากเกินไป และการลดของเสีย จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำงานในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยว

2.2.3 การรักษาและส่งเสริมความหมายหลากหลายของธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาว และช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

2.2.4 การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ การพัฒนาท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม จะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว

2.2.5 การท่องเที่ยวที่รองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยพิจารณาด้านราคา และคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ ไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการประหยัด แต่ยังป้องกันสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลายอีกด้วย

2.2.6 การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของท้องถิ่นในสาขาการท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่สร้างผลตอบแทนแก่ประชาชนและสิ่งแวดล้อมโดยรวม แต่ยังช่วยการรักษาสิ่งแวดล้อม

3 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิทยานิพนธ์และผลงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยว ที่มีศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้น และเกี่ยวกับทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการท่องเที่ยวที่น่าสนใจ มีดังนี้

ปรีชา อุปโยธิน และสุรียา วรวงศ์ (2539:26; อ้างอิงจาก วิจิตรา ชัยศรี. 2521) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลกระทบของการท่องเที่ยวทางด้านสังคมและวัฒนธรรมในพื้นที่ประเทศไทยใช้แบบสอบถามประชากรกลุ่มตัวอย่าง และการสังเกตการณ์ในพื้นที่ 4 แห่ง ตามประเภทของกิจกรรมท่องเที่ยว คือ สวนสามพราน จังหวัดนครปฐม ตลาดน้ำดำเนินสะดวก จักราชบุรี และแหล่งแสดงนาฏศิลป์กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การท่องเที่ยวมีบทบาทต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่างๆ

ณัฐพร แสงประดับ (2527:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ที่เป็นผลจากการพัฒนาการท่องเที่ยว หมู่บ้านบ่อสร้าง อำเภอสันกำแพง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวภายในหมู่บ้านก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และสังคมโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านอาชีพ โดยเปลี่ยนจากอาชีพเกษตรกรรมสู่อาชีพหัตถกรรมเพื่อผลิตเป็นสินค้าที่ระลึก เกิดจากสร้างงานและทำให้สมาชิกในวัยแรงงานมีงานทำมากขึ้นส่งผลให้ระดับรายได้ต่อปีสูง เศรษฐกิจหลักของหมู่บ้านบ่อสร้างขึ้นอยู่กับประกอบอาชีพหัตถกรรม ได้แก่ การทำร่มไม้ แกะสลัก มีการเปลี่ยนแปลงกรรมวิธีการผลิตจากผลิตในครัวเรือนมาเป็นผลิตในเชิงธุรกิจการค้ามากขึ้น

สุชาดา สุรียาชัยวัฒน์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ทัศนคติของประชาชนต่อผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดมุกดาหาร พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีทัศนคติต่อผลกระทบที่เกิดจากการท่องเที่ยวในภาพรวมระดับปานกลาง และข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของประชาชนต่อผลกระทบ

ไพศาล หงษ์ทอง (2545:บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ชุมชนลำบึงกะดีแดง จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าชุมชนลำบึงกะดีแดงใน

ระดับต่ำ โดยลักษณะการมีส่วนร่วมเรียงจากมากไปหาน้อย คือ ร่วมรับผลประโยชน์ ร่วมดำเนินกิจกรรม ร่วมบริหารจัดการ และร่วมคิดตามประเมินผล ตามลำดับ ปัจจัยด้านเพศ อายุ รายได้ การถือครองที่ดิน ตำแหน่งทางสังคม และการรับรู้ข่าวสาร เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชุมชนลำปึกกะตีดแดง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ส่วนปัจจัยด้านระดับการศึกษา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน และระยะเวลาที่อาศัยในพื้นที่ไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชุมชนลำปึกกะตีดแดงแต่อย่างใด

ปิยะวรรณ ศิริปิตุภูมิ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่นในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลน กรณีศึกษาหมู่บ้านโค้งโค้ง ตำบลปากพ่องวันออก อำเภอปากพ่อง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจในระดับสูงแต่ไม่มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนตามขั้นตอนและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนตามรูปแบบการอนุรักษ์อยู่ในระดับต่ำ สำหรับปัญหาและอุปสรรค ในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าชายเลนของประชาชนมีดังนี้ คือ 1.ไม่มีความรู้เพียงพอ 2. ประชาชนไม่มีเวลา 3. ไม่มีผู้นำชุมชนในการดำเนินกิจกรรม 4.มีปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ 5. เกรงกลัวผู้มีอิทธิพล 6. เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ให้ความร่วมมือ เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ประชาชนได้ให้ข้อเสนอแนะว่า 1. ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเผยแพร่ความรู้ให้กับประชาชน และให้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้กับประชาชนได้รับทราบมากขึ้น 2. ให้เจ้าหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด 3.หาวิธีการลดอำนาจผู้มีอิทธิพลโดยเร่งด่วน 4.ประชาสัมพันธให้ประชาชนช่วยสละเวลาเข้าร่วมดำเนินกิจกรรม 5. ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐฝึกอบรมผู้นำชุมชน เพื่อเป็นผู้นำประชาชนดำเนินกิจกรรมและให้ส่งเสริมอาชีพที่มีความมั่นคงแก่ประชาชน

ศุภวรรณ โพธิ์นาค (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อวิถีของชุมชนเกาะล้าน เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี พบว่า การท่องเที่ยวที่เป็นมาในอดีตและในรูปแบบที่เป็นอยู่ในปัจจุบันของเกาะล้านได้ก่อให้เกิดผลกระทบทั้งทางด้านบวกและด้านลบต่อวิถีชีวิตของคนในชุมชน ด้านบวกคือการท่องเที่ยวทำให้มีความหลากหลายของทางเลือกในการประกอบอาชีพมากขึ้น และก่อให้เกิดรายได้แก่ครัวเรือนและชุมชนมากขึ้น ซึ่งเป็นทางเลือกนอกเหนือจากการทำประมงชายฝั่ง ดังนั้นหากชุมชนสามารถรักษาสภาพแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติซึ่งได้ได้แก่ หาดทรายและแนวปะการังได้น้ำให้รอดพ้นจากผลกระทบที่มาจากขยะและน้ำเสียจากชุมชน ยังทำให้เป็นที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยวได้ และสามารถรักษาการบริการที่ดีไว้ได้ ก็จะทำให้การท่องเที่ยวมีความยั่งยืนอยู่ต่อไป ในส่วนด้านลบคือ จำนวนแรงงานต่างถิ่นที่เข้ามาอยู่ในชุมชนอาจก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้ง การแก้ไขคือการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนในการสอดส่องดูแลพฤติกรรม และการสร้างจิตสำนึกในการเป็นเจ้าของดูแลชุมชน ส่วนปัญหาใหญ่

อีกปัญหาหนึ่งคือ เรื่องขยะและชะนํ้าเสีย ที่มาจากนักท่องเที่ยว เนื่องจากยังไม่มีการจัดการและวางแผน จากทางภาครัฐ และภาคส่วนประชาชนผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ชวลีพร ไกรเวียง (2531: บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ นักท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติ ได้แก่ อายุพบว่ามีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 ส่วนรายได้ต่อเดือนไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 นักท่องเที่ยวมีการรับรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ไม่แตกต่างกันตามตัวแปรระดับการศึกษา อาชีพ และภูมิลำเนาที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ชลาพรรณ ลิขิตสินกุล (2532: บทคัดย่อ) ศึกษาในเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของมัคคุเทศน์อาชีพเก็บข้อมูลจากมัคคุเทศน์อาชีพในเขตกรุงเทพมหานครจำนวน 245 คน พบว่าอายุระยะเวลาที่ประกอบอาชีพ พฤติกรรม การรับข่าวสารการศึกษา รายได้ และความถี่ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

บุญลือ ศษเสณีย์ (2532: บทคัดย่อ) ศึกษาเรื่องความรู้ความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล: ศึกษาเฉพาะกรณีเกาะเสม็ดจังหวัดระยอง เก็บข้อมูลจากประชาชนในเกาะเสม็ด จังหวัดระยองจำนวน 96 คน พบว่าผู้ที่ประกอบอาชีพหลักเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะมีความรู้และความตระหนักมากกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพหลักไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและผู้ที่มีพฤติกรรม การรับข่าวสารที่แตกต่างกันจะมีความตระหนักที่แตกต่างกัน

วรัญญู เวียงอำพล (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในประเทศไทยจากการศึกษาทำให้ได้แนวคิดการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนที่เหมาะสมและเป็นไปได้สำหรับประเทศไทย คือ ต้องมีการพัฒนาองค์ประกอบหลัก 4 ด้าน คือ 1.การจัดการด้านทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยวและโครงสร้างพื้นฐาน 2. การจัดการด้านการตลาด การบริการ การประชาสัมพันธ์และโฆษณา 3. การจัดการด้านการให้การศึกษและพัฒนาบุคลากร 4. การจัดการด้านการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ซึ่งต้องดำเนินงานหรือปฏิบัติองค์ประกอบหลักทั้ง 4 ด้านไปพร้อมๆกันอย่างเป็นระบบและต่อเนื่องเพราะทุกองค์ประกอบจะมีความสัมพันธ์ เชื่อมโยง ส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาเรื่องรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืน กรณีศึกษา เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจ คือ การใช้แบบสอบถามเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย โดยได้แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยออกเป็นขั้นตอนตามลำดับดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการสุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ประชากรเป้าหมาย ได้แก่ เจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้องของ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกาะสุกร ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยบนเกาะสุกร 4 หมู่บ้าน ตำบลเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาผลกระทบที่เกิดจากนโยบายการท่องเที่ยว ศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกิดจากการนำนโยบายการท่องเที่ยวไปใช้ ฉะนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้อง ผู้ศึกษาได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ เลือกสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเก็บข้อมูลจากเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐที่ทำงานภายใน อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรังจาก 9 หน่วยงาน ดังนี้
 - 1) เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะสุกร จำนวน 5 คน
 - 2) เจ้าหน้าที่อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง จำนวน 5 คน
 - 3) เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลแหลมตะเลง จำนวน 5 คน
 - 4) เจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบลสุโสะ จำนวน 5 คน
 - 5) เจ้าหน้าที่ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านแหลม จำนวน 5 คน

- 6) เจ้าหน้าที่ข้าราชการครูโรงเรียนบ้านท่าคลอง จำนวน 5 คน.
- 7) เจ้าหน้าที่ข้าราชการครูโรงเรียนปะเหลียนผดุงศิษย์ จำนวน 5 คน
- 8) เจ้าหน้าที่สำนักงานปฏิรูปที่ดินอำเภอปะเหลียน จำนวน 5 คน
- 9) เจ้าหน้าที่สำนักงานตำรวจอำเภอปะเหลียน จำนวน 5 คน.

2. นักท่องเที่ยวที่เข้ามาเที่ยวบนเกาะสุกร โดยสุ่มขนาดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก

1. ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน โดยเลือกตัวอย่างแบบสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก

2. ประชาชนท้องถิ่น ได้แก่ บุคคลซึ่งเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนในครัวเรือนที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป ในชุมชนเจ้าของพื้นที่ซึ่งเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยว ที่พักอาศัยบนเกาะสุกร ทั้ง 4 หมู่บ้าน ตำบลท่าข้าม อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง และมีระยะเวลาอยู่อาศัยในพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 1 ปี ในปี พ.ศ. 2546 มีจำนวนครัวเรือนประมาณ 325 ครัวเรือน โดยพิจารณาการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่าง สำหรับศึกษาสัดส่วนของประชากร ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 เปอร์เซนต์ เมื่อยอมให้ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าสัดส่วนเกิดขึ้นได้ในระดับ ± 10 เปอร์เซนต์ ของค่าสัดส่วนที่แท้จริง ผู้วิจัยได้คำนวณหาขนาดของกลุ่มประชากรโดยใช้สูตรของสูตรของ Cochran, William G. (1993:75) เป็นเกณฑ์

ตัวอย่างสำหรับการประมาณค่าสัดส่วนของประชากรจากสูตร

$$n = \frac{t^2 PQ}{\frac{d^2}{1 + \frac{t^2 PQ}{N d^2} - 1}}$$

เมื่อ n มีขนาดใหญ่ สามารถใช้ค่า $Z^2 \alpha/2$ แทนค่า t^2 แทนค่าในสูตร

$$\frac{1.96^2 \times 0.5 \times 0.5}{0.10^2}$$

$$\text{แทนค่าในสูตร } n = \frac{1 + \frac{1.96^2 \times 0.5 \times 0.5 - 1}{325}}{0.10^2}$$

เมื่อ n คือ ขนาดตัวอย่างที่ต้องการ

N คือ ขนาดประชากร = 325

P คือ สัดส่วนประชากรที่สนใจศึกษาซึ่งกำหนดให้ = 0.5

Q คือ $1-P = 0.5$

d คือ ความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าสัดส่วน หรือความคลาดเคลื่อนสูงสุดที่ยอมรับให้ หรือ error margin ในที่นี้ ค่าของ $d = 0.01$ จะได้ $n = 50$

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาได้สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา โดยได้ศึกษาจากข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เป็นแนวทางการกำหนดขอบเขตเนื้อหา ผู้ศึกษาได้สร้างเครื่องมือเป็น 4 ชุดดังนี้

1. แบบสอบถามสำหรับเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐบนเกาะสุกร

ทำการแจกแบบสอบถามให้กับเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานต่าง ๆ ที่รับผิดชอบการดำเนินงานในหน่วยงานภาครัฐบนเกาะสุกร โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลด้าน การนโยบายและการดำเนินรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืนบนเกาะสุกร

2. แบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยว

ทำการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางมาเที่ยวบนเกาะสุกร โดยใช้แบบสอบถาม เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมถึงการดำเนินรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมแบบยั่งยืนบนเกาะสุกร

3. แบบสอบถามสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน

ทำการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชนบนเกาะสุกร เพื่อเก็บข้อมูลการค้าและสภาพเศรษฐกิจทั่วไปของชุมชน ประเภทของธุรกิจที่จะทำการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ ได้แก่

1. ธุรกิจนำเที่ยว
2. ธุรกิจพาหนะให้เช่า
3. ธุรกิจร้านอาหาร
4. ธุรกิจที่พัก
5. ธุรกิจของที่ระลึก

4. แบบสอบถามสำหรับประชาชนท้องถิ่น

ทำการสอบถามผู้ที่ เป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนในครัวเรือนที่มีอายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไปที่อาศัยบนเกาะสุกร ตำบลท่าข้าม อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง จากการสุ่มตัวอย่างจำนวน 50 ครัวเรือน โดยใช้แบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง

ในการเก็บข้อมูลกลุ่มเป้าหมายทั้ง 4 กลุ่มจะใช้แบบสอบถามซึ่งมีโครงสร้างของแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำลงในช่อง

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทางด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ

แบบสอบถามส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 ใช้มาตรวัดแบบ Likert Scales คือให้ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกแสดงความคิดเห็นจากข้อความที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ให้ โดยแบ่งเป็นระดับความคิดเห็นออกเป็น 5 ระดับ และมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็น 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนข้อความ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีระดับคะแนนเท่ากับ 5

ค่อนข้างเห็นด้วยมีระดับคะแนนเท่ากับ 4

ปานกลาง มีระดับคะแนนเท่ากับ 3

ค่อนข้างไม่เห็นด้วย มีระดับคะแนนเท่ากับ 2

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง มีระดับคะแนนเท่ากับ 1

เกณฑ์การแปลความหมาย

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึง ค่อนข้างเห็นด้วย

คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึง ปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึง ค่อนข้างไม่เห็นด้วย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

5. การหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.1 ความเที่ยงตรง (Validity)

1) ศึกษาข้อมูลจากตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2) ทบทวนวัตถุประสงค์ของงานวิจัย เพื่อใช้ในการกำหนดขอบเขตและเนื้อหาให้ครอบคลุมตามขอบเขตและวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3) รวบรวมสาระและเนื้อหาต่างๆ ที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย เพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม

4) นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจสอบและเสนอแนะเพิ่มเติม นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ถูกต้อง และเหมาะสมของเนื้อหา จากนั้นนำปรึกษากับคณะกรรมการควบคุมสารนิพนธ์ เพื่อปรับปรุงให้มีความชัดเจนก่อนนำไปใช้

5.2 ความเชื่อมั่น (Reliability)

เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นว่าแบบสอบถามทั้งหมดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองและพัฒนาจากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยอื่นได้สร้างไว้ ว่าเป็นเครื่องมือที่ใช้ได้จริง ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มประชาชนในท้องถิ่นที่ได้ทำการสำรวจจากจำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์ ความชัดเจนของแบบสอบถาม แล้วนำคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามมาคำนวณของแบบวัด ด้วยการสัมประสิทธิ์

จากการคำนวณได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.707 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทางด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ เท่ากับ 0.722

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บข้อมูลทุติยภูมิ

- 1.1 ข้อมูลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 1.2 ข้อมูลจากเจ้าหน้าที่บนเกาะสุกร ที่รับผิดชอบบนพื้นที่เกาะสุกร
- 1.3 ข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวกับเรื่องบนเกาะสุกร

2. การเก็บข้อมูลปฐมภูมิ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้ประสานงานกับเจ้าหน้าที่บนเกาะก่อนที่จะออกเก็บข้อมูลและรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามและสัมภาษณ์แบบเจาะลึกตัวแทนจากเจ้าหน้าที่บนเกาะสุกร โดยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายน พ.ศ.2550

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ทำการวิเคราะห์โดยใช้การบรรยายสำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ และการใช้วิเคราะห์โดยวิธีการทางสถิติ สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ทำการจัดข้อมูลลงรหัส (Code Instruction) นำข้อมูลที่ได้มาจากการประมวลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS: Statistical Package for The Social Sciences) โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ ดังนี้

สถิติที่ใช้ได้แก่ การวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยความคิดเห็นโดยใช้ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance – ANOVA) ในการทดสอบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยเรื่องผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาเกาะสุกร อำเภอประเหลียน จังหวัดตรัง ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F- distribution
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of Square)
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability) สำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
df	แทน	ขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of freedom)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ตามลำดับดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจ ประชาชนในท้องถิ่น และรวมทั้งหมด จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี ด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ภาครัฐ นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการธุรกิจ และประชาชนในท้องถิ่น จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน วิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน (n=155)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	84	54.2
หญิง	71	45.8
รวม	155	100.0
2. อายุ		
น้อยกว่า 21 ปี	8	5.2
21 - 30 ปี	59	38.1
31 - 40 ปี	62	40.0
41 ปีขึ้นไป	26	16.8
รวม	155	100.0
3. สถานภาพ		
โสด	43	27.7
แต่งงาน	112	72.3
รวม	155	100.0

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
4. ระดับการศึกษา		
ประถม	7	4.5
มัธยมต้นหรือเทียบเท่า	12	7.7
มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า	14	9.0
อนุปริญญา	84	54.2
ปริญญาตรี	34	21.9
สูงกว่าปริญญาตรี	4	2.6
รวม	155	100.0
5. อาชีพหลัก		
ไม่มี	9	5.8
รับราชการ	49	31.6
ประมง	36	23.2
พนักงานเอกชน	17	11.0
พ่อค้าหรือนักธุรกิจ	10	6.5
เกษตรกร	4	2.6
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	20	12.9
อื่นๆ	10	6.5
รวม	155	100.0
6. รายได้ต่อเดือน		
น้อยกว่า 10,001 บาท	57	36.8
10,001 - 20,000 บาท	43	27.7
20,001 - 30,000 บาท	32	20.6
30,001 - 40,000 บาท	20	12.9
40,001 - 50,000 บาท	3	1.9
รวม	155	100.0

ตาราง 1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
7. ที่พักอาศัยในปัจจุบัน		
จังหวัดตรัง	125	80.6
จังหวัดอื่นๆ	30	19.4
รวม	155	100.0

จากตาราง 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งหมด 155 คน สามารถอธิบายได้ดังนี้

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากเป็นเพศชาย มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 54.2 รองลงมาเป็นเพศหญิง มีจำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 45.8 ตามลำดับ

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีอายุอยู่ระหว่าง 31 – 40 ปี มีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 รองลงมามีอายุ 21 – 30 ปี มีจำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 38.1 อายุ 41 ปีขึ้นไป มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 และอายุน้อยกว่า 21 ปี มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2 ตามลำดับ

สถานภาพ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีสถานภาพสมรส มีจำนวน 112คน คิดเป็นร้อยละ 72.3 รองลงมามีสถานภาพโสด มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมาก มีการศึกษาในระดับอนุปริญญา มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 54.2 รองลงมามีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 21.9 มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า มีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 ประถมศึกษา 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.5 และสูงกว่าปริญญาตรี มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 ตามลำดับ

อาชีพหลัก ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีอาชีพหลักรับราชการ มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6 รองลงมาอาชีพประมง มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0 พ่อค้าหรือนักธุรกิจ และอาชีพอื่นๆ มีจำนวน 10 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 6.5 ไม่มีอาชีพ มีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 และอาชีพเกษตรกร มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 2.6 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,001 บาท มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 รองลงมามีรายได้ 10,001 – 20,000 บาท มีจำนวน 43 คน คิด

เป็นร้อยละ 27.7 รายได้ต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 รายได้ต่อเดือน 30,001 - 40,000 บาท มีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.9 และมีรายได้ 40,001 – 50,000 บาท มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ

ที่พักอาศัยในปัจจุบัน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากพักอาศัยในจังหวัดตรัง มีจำนวน 125 คน คิดเป็นร้อยละ 80.6 รองลงมาจังหวัดอื่นๆ มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 19.4 ตามลำดับ

เนื่องจากข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก และรายได้ต่อเดือน มีความถี่ของข้อมูลกระจายไม่สม่ำเสมอ ผู้วิจัยจึงทำการรวบรวมข้อมูลใหม่ ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก และ รายได้ต่อเดือน ที่จัดกลุ่มใหม่

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. อายุ		
ไม่เกิน 30 ปี	67	43.2
31 - 40 ปี	62	40.0
41 ปีขึ้นไป	26	16.8
รวม	155	100.0
2. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าอนุปริญญาตรี	33	21.3
อนุปริญญา	84	54.2
ปริญญาตรีขึ้นไป	38	24.5
รวม	155	100.0
3. อาชีพหลัก		
รับราชการ	49	31.6
ประมง	36	23.2
พนักงานเอกชน/รัฐวิสาหกิจ	37	23.9
พ่อค้า นักธุรกิจ / เกษตรกร	14	9.0
อาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ	19	12.3

ตาราง 2 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รวม	155	100.0
4. รายได้ต่อเดือน		
น้อยกว่า 10,001 บาท	57	36.8
10,001 - 20,000 บาท	43	27.7
20,001 - 30,000 บาท	32	20.6
30,001 บาทขึ้นไป	23	14.8
รวม	155	100.0

จากตาราง 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวนทั้งหมด 155 คน หลังจากปรับข้อมูล สามารถอธิบายได้ดังนี้

อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีอายุไม่เกิน 30 ปี มีจำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 43.2 รองลงมา มีอายุ 31 – 40 ปี มีจำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และอายุ 41 ปีขึ้นไป มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.8 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมาก มีการศึกษาในระดับอนุปริญญา มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 54.2 รองลงมา มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีขึ้นไป มีจำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 24.5 และมีการศึกษาต่ำกว่าอนุปริญญาตรี มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3 ตามลำดับ

อาชีพหลัก ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีอาชีพหลักคือรับราชการ มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 31.6 รองลงมา มีอาชีพประมง มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 23.2 พนักงานเอกชน/รัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 อาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ มีจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 และอาชีพพ่อค้า นักธุรกิจ และเกษตรกร มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 9.0 ตามลำดับ

รายได้ต่อเดือน ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนมากมีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า 10,001 บาท มีจำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 36.8 รองลงมา มีรายได้ 10,001 – 20,000 บาท มีจำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 รายได้ต่อเดือน 20,001 – 30,000 บาท มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 20.6 และรายได้ต่อเดือน 30,001 บาทขึ้นไป มีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 ตามลำดับ

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัย และสุขอนามัย วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย (n=155)

นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก			
1. การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่พัก ร้านอาหาร ห้องน้ำ ฯลฯ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง	4.37	0.61	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ควรสร้างศาลาที่พัก หรือจุดชมวิวให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	4.00	0.71	ค่อนข้างเห็นด้วย
3. การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ ก็ตามต้องส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติน้อยที่สุด	4.92	0.33	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. ป้ายคำเตือนการปฏิบัติของนักท่องเที่ยวควรมีลักษณะเป็นการแนะนำมากกว่าการห้าม	3.21	1.00	ปานกลาง
5. ควรจัดทำระบบคมนาคมให้เพียงพอ สะดวก และรวดเร็วต่อความต้องการ	4.66	0.48	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
6. ควรมีจุดประชาสัมพันธ์ในการให้คำแนะนำและการบริการที่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	4.53	0.50	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวม	4.32	0.55	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ด้านความทันสมัยทางด้านเทคโนโลยี			
1. ควรจัดทำระบบสื่อสารที่ทันสมัยให้เพียงพอต่อความต้องการ	4.48	0.63	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ควรมีการจัดกิจกรรมอบรมความรู้ทางด้านเทคโนโลยีขั้นพื้นฐานให้กับกลุ่มประชากรในท้องถิ่น	4.34	0.66	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. ควรจัดตั้งศูนย์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	3.25	0.83	ปานกลาง

ตาราง 3 (ต่อ)

นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
4. ควรจัดตั้งศูนย์บริการให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว	4.35	0.48	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวม	4.10	0.43	ค่อนข้างเห็นด้วย
3. ด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย			
1. ควรสร้างห้องน้ำหรือห้องส้วมให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว	4.50	0.55	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ควรมีจุดบริการน้ำดื่มที่สะอาดให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว	4.25	0.57	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านสุขอนามัยควรต้องทำการสำรวจ การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องลักษณะของประชากรทุก 1 เดือน	4.27	0.63	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. ควรจัดให้มีการรักษาความปลอดภัยให้เพียงพอในสถานที่แหล่งท่องเที่ยว	4.57	0.53	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวมด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย	4.40	0.38	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
รวมทุกด้าน	4.27	0.36	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตาราง 3 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยวโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X}= 4.27$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย ($\bar{X}= 4.32$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ ก็ตามต้องส่งผลกระทบต่อทรัพยากร ธรรมชาติน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}= 4.92$) รองลงมา ควรจัดทำระบบคมนาคมให้เพียงพอ สะดวก และรวดเร็วต่อความต้องการ ($\bar{X}= 4.66$) และ ควรมีจุดประชาสัมพันธ์ในการให้คำแนะนำและการบริการที่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ($\bar{X}= 4.53$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ คือป้ายคำเตือนการปฏิบัติของนักท่องเที่ยวควรมีลักษณะเป็นการแนะนำมากกว่าการห้าม ($\bar{X}= 3.21$)

ด้านความทันสมัยทางด้านเทคโนโลยี โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย ($\bar{X}= 4.10$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรจัดทำระบบสื่อสารที่ทันสมัยให้เพียงพอต่อความต้องการ

มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.48$) รองลงมา ควรจัดตั้งศูนย์บริการให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.35$) และ ควรมีการจัดกิจกรรมอบรมความรู้ทางด้านเทคโนโลยีขั้นพื้นฐานให้กับกลุ่มประชากรในท้องถิ่น ($\bar{X} = 4.34$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ควรจัดตั้งศูนย์เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.25$)

ด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ($\bar{X} = 4.40$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรจัดให้มีการรักษาความปลอดภัยให้เพียงพอในสถานที่แหล่งท่องเที่ยวที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.57$) รองลงมา ควรสร้างห้องน้ำหรือห้องส้วมให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.50$) และ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านสุขอนามัยควรต้องทำการสำรวจ การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องสุขลักษณะของประชากรทุก 1 เดือน ($\bar{X} = 4.27$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ควรมีจุดบริการน้ำดื่มที่สะอาดให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 4.25$)

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงข้อมูลความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ (n=155)

นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านสิ่งแวดล้อม			
1. การใช้ประโยชน์จากที่ดินในรูปแบบต่างๆ ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลง	4.50	0.61	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. ควรมีการสร้างระบบการกำจัดขยะเพื่อรองรับปริมาณขยะที่เพิ่มมากขึ้น	4.23	0.65	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. ควรมีการสร้างระบบกำจัดน้ำเสียเพื่อรองรับปริมาณน้ำที่เพิ่มมากขึ้น	4.28	0.60	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. ควรมีการควบคุมกิจกรรมทางด้านทัศนศึกษาทางธรรมชาติที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม	4.86	0.35	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5. ควรมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยการจัดให้มีเส้นทางจักรยานและทางเดินเท้า	3.14	0.91	ปานกลาง

ตาราง 4 (ต่อ)

นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
6. จำเป็นต้องมีการอนุรักษ์ป่าไม้ ป่าชายเลน และสัตว์ สวยงามมากขึ้น	4.43	0.55	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
7. การท่องเที่ยวทำให้เกาะมีความสะอาด สวยงามมากขึ้น	3.53	0.67	ค่อนข้างเห็นด้วย
8. นักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อม	2.66	0.64	ปานกลาง
รวมด้านสิ่งแวดล้อม	3.95	0.33	ค่อนข้างเห็นด้วย
2. ด้านสังคม			
1. จำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบประปาบนเกาะเพื่อใช้ ในการประกอบธุรกิจ	3.89	0.60	ค่อนข้างเห็นด้วย
2. ควรมีการปรับปรุงระบบการจ่ายไฟฟ้าบนเกาะเพื่อ รองรับการขยายตัวของกิจกรรมการส่งเสริมการ ท่องเที่ยว	3.86	0.55	ค่อนข้างเห็นด้วย
3. ควรมีการปรับปรุงระบบโทรคมนาคมบนเกาะ	3.88	0.54	ค่อนข้างเห็นด้วย
4. ลักษณะประชากรชอบแต่งกายตามสมัยนิยมมากกว่า แต่งกายแบบชาวพื้นเมือง	2.90	0.52	ปานกลาง
5. กลุ่มประชากรในท้องถิ่นเน้นอาชีพทางการบริการ มากกว่า การประกอบอาชีพเกษตรกรรม	2.60	0.52	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
6. ประชากรในท้องถิ่นนิยมการใช้ภาษากลางและภาษา ต่างชาติ ทำให้ภาษาท้องถิ่นมีความสำคัญน้อยลง	2.44	0.54	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
7. ควรมีการพัฒนาและสืบสานอาชีพหัตถกรรมท้องถิ่น ให้ คงอยู่ในสังคม	4.37	0.56	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
8. รายได้ที่เปลี่ยนแปลงที่เน้นทางด้าน ทูรนิยม และสังคม นิยม เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ใน ครอบครัวเกิดความแตกแยก	2.48	0.72	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
9. ควรมีกิจกรรมเสริมสร้างความรัก ความสามัคคีกัน ภายในชุมชน ลดความขัดแย้งของสังคม	4.03	0.69	ค่อนข้างเห็นด้วย

ตาราง 4 (ต่อ)

นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
10. เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมทางสังคม	3.99	0.70	ค่อนข้างเห็นด้วย
รวมด้านสังคม	3.44	0.30	ค่อนข้างเห็นด้วย
3. ด้านเศรษฐกิจ			
1. การส่งเสริมการท่องเที่ยวส่งผลให้ประชากรในท้องถิ่นใช้แรงงานในรูปแบบการบริการ ทำให้การประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรมลดลง	2.48	0.55	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
2. ประชาชนในพื้นที่มีรายรับมากกว่ารายจ่าย	3.02	0.58	ปานกลาง
3. ควรมีการพัฒนาชุมชน และคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมให้มีเศรษฐกิจดีขึ้น	4.85	0.37	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมบนเกาะเพิ่มขึ้น	2.28	0.64	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย
5. การใช้จ่ายของประชากรมีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน	3.76	0.63	ค่อนข้างเห็นด้วย
6. ควรมีหน่วยงานเข้าไปดูแล และส่งเสริมการออมทรัพย์ของประชาชนบนเกาะ	3.93	0.68	ค่อนข้างเห็นด้วย
รวมด้านเศรษฐกิจ	3.39	0.36	ปานกลาง
รวมทุกด้าน	3.59	0.24	ค่อนข้างเห็นด้วย

จากตาราง 4 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยวโดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย ($\bar{X}= 3.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

ด้านสิ่งแวดล้อม โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย ($\bar{X}= 4.95$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรมีการควบคุมกิจกรรมทางด้านทัศนศึกษาทางธรรมชาติที่ก่อให้เกิดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}= 4.86$) รองลงมา การใช้ประโยชน์จากที่ดินในรูปแบบต่างๆ ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลง ($\bar{X}= 4.50$) และ จำเป็นต้องมีการอนุรักษ์ป่าไม้ ป่าชายเลน และสัตว์สวยงามมากขึ้น ($\bar{X}= 4.43$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม ($\bar{X}= 2.66$)

ด้านสังคม โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย ($\bar{X} = 3.44$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรมีการพัฒนาและสืบสานอาชีพหัตถกรรมท้องถิ่นให้คงอยู่ในสังคม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.37$) รองลงมา ควรมีกิจกรรมเสริมสร้างความรัก ความสามัคคีกันภายในชุมชน ลดความขัดแย้งของสังคม ($\bar{X} = 4.03$) และ เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมทางสังคม ($\bar{X} = 3.99$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ประชากรในท้องถิ่นนิยมการใช้ภาษากลางและภาษาต่างชาติ ทำให้ภาษาท้องถิ่นมีความสำคัญน้อยลง ($\bar{X} = 2.44$)

ด้านเศรษฐกิจ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรมีการพัฒนาชุมชน และคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมให้มีเศรษฐกิจดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.85$) รองลงมา ควรมีหน่วยงานเข้าไปดูแล และส่งเสริมการออมทรัพย์ของประชาชนบนเกาะ ($\bar{X} = 3.93$) และการใช้จ่ายของประชากรมีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน ($\bar{X} = 3.76$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมบนเกาะเพิ่มขึ้น ($\bar{X} = 2.44$)

ส่วนที่ 4 การทดสอบสมมติฐาน

4.1 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน ดังแสดงในตาราง 5 - 14

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามเพศ

ตัวแปรที่ศึกษา	เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	p
นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	ชาย	84	4.27	0.24	.349	.727
	หญิง	71	4.26	0.29		

จากตาราง 5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 6 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามอายุ

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	2	.359	.180	2.582	.079
	ภายในกลุ่ม	152	10.570	.070		
	รวม	154	10.929			

จากตาราง 6 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามสถานภาพ

ตัวแปรที่ศึกษา	สถานภาพ	n	\bar{X}	S.D.	t	p
นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	โสด	43	4.32	.26	1.565	.120
	แต่งงาน	112	4.25	.27		

จากตาราง 7 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 8 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริม
การท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความ
ปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามระดับการศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
นโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	2	1.030	.515	7.910**	.001
	ภายในกลุ่ม	152	9.899	.065		
	รวม	154	10.929			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและ
สุขอนามัย จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	\bar{X}	ต่ำกว่าอนุปริญญา	อนุปริญญา	ปริญญาตรีขึ้นไป
ต่ำกว่าอนุปริญญา	4.30	-	0.10*	-0.09
อนุปริญญา	4.20		-	-0.19*
ปริญญาตรีขึ้นไป	4.39			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าอนุปริญญา มีความคิดเห็น ต่อกนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าอนุปริญญา มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา

ตาราง 10 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามอาชีพหลัก

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	4	4.837	1.209	29.777**	.000
	ภายในกลุ่ม	150	6.092	.041		
	รวม	154	10.929			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 10 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว
ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและ
สุขอนามัย จำแนกตามอาชีพหลัก

อาชีพหลัก	\bar{X}	รับราชการ		พนักงาน บริษัทเอกชน/ รัฐวิสาหกิจ	พ่อค้า / นักธุรกิจ/ เกษตรกร	อาชีพอื่น / ไม่มีอาชีพ
		รับราชการ	ประมง			
	\bar{X}	4.48	4.02	4.31	4.09	4.24
รับราชการ	4.48	-	0.46*	0.17*	0.39*	0.24*
ประมง	4.02		-	-0.29*	-0.07	-0.22*
พนักงานบริษัทเอกชน /รัฐวิสาหกิจ	4.31			-	0.22*	0.07
พ่อค้า /นักธุรกิจ/ เกษตรกร	4.09				-	-0.15*
อาชีพอื่น /ไม่มีอาชีพ	4.24					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักรับราชการมีความคิดเห็น ต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง พนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ เกษตรกร และอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักรับราชการ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง พนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ เกษตรกร และอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ และผู้ตอบ

แบบสอบถามอาชีพอื่น / ไม่มีอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักอื่นๆ/ไม่มีอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักอื่นๆ/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริม

การท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	3	3.378	1.126	22.514**	.000
	ภายในกลุ่ม	151	7.552	.050		
	รวม	154	10.929			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 12 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 13

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว
ด้านสิ่งแวดล้อม สะอาด ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและ
สุขอนามัย จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	น้อยกว่า	10,001 -	20,001 -	30,001 บาทขึ้นไป
		10,001 บาท	20,000 บาท	30,000 บาท	
	\bar{X}	4.19	4.16	4.31	4.60
น้อยกว่า 10,001 บาท	4.19	-	0.03	-0.12*	-0.41*
10,001 - 20,000 บาท	4.16		-	-0.15*	-0.44*
20,001 - 30,000 บาท	4.31			-	-0.29*
30,001 บาทขึ้นไป	4.60				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาทมีความคิดเห็น
ต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม สะอาด ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี
และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000
บาท และมีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่
มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และมีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบ
แบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาท

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริม
ท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม สะอาด ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัย
และสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และมีรายได้ 30,001
บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000
บาท และมีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 -
20,000 บาท

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริม
ท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม สะอาด ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัย
และสุขอนามัย แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบ
แบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท

ตาราง 14 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามที่พักอาศัยในปัจจุบัน

ตัวแปรที่ศึกษา	ที่พักอาศัยในปัจจุบัน	n	\bar{X}	S.D.	t	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	จังหวัดตรัง	125	4.21	0.26	7.718**	.000
	จังหวัดอื่น	30	4.49	0.15		

จากตาราง 14 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีที่พักอาศัยในปัจจุบันต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน ดังแสดงในตาราง 15 –

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามเพศ

ตัวแปรที่ศึกษา	เพศ	n	\bar{X}	S.D.	t	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ชาย	84	3.61	0.13	2.902**	.004
	หญิง	71	3.55	0.14		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 15 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริม
การท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอายุ

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
ต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	2	.325	.162	9.491**	.000
	ภายในกลุ่ม	152	2.600	.017		
	รวม	154	2.925			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากตาราง 16 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยรายคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 17

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว
ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอายุ

อายุ	\bar{X}	ไม่เกิน 30 ปี	31 – 40 ปี	41 ปีขึ้นไป
		3.63	3.55	3.53
ไม่เกิน 30 ปี	3.63	-	0.08*	0.10*
31 – 40 ปี	3.55		-	0.02
41 ปีขึ้นไป	3.53			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 31 – 40 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 31 – 40 ปี

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามสถานภาพ

ตัวแปรที่ศึกษา	สถานภาพ	n	\bar{X}	S.D.	t	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	โสด	43	3.63	0.11	3.433**	.001
	แต่งงาน	112	3.56	0.14		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 18 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามระดับการศึกษา

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	2	.024	.012	.633	.532
	ภายในกลุ่ม	152	2.901	.019		
	รวม	154	2.925			

จากตาราง 19 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริม
การท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอาชีพหลัก

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	4	.662	.165	10.966**	.000
	ภายในกลุ่ม	150	2.263	.015		
	รวม	154	2.925			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 20 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาว่าค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 21

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว
ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามอาชีพหลัก

อาชีพหลัก	รับราชการ	ประมง	พนักงานบริษัทเอกชน/ รัฐวิสาหกิจ	พ่อค้า/ นักธุรกิจ/ เกษตรกร	อาชีพอื่น/ ไม่มีอาชีพ
\bar{X}	3.65	3.49	3.55	3.54	3.64
รับราชการ	3.65	-	0.16*	0.10*	0.11*
ประมง	3.49	-	-0.06*	-0.05*	-0.15*
พนักงานบริษัทเอกชน/ รัฐวิสาหกิจ	3.55	-	-	0.01	-0.09*
พ่อค้า/นักธุรกิจ/เกษตรกร	3.54	-	-	-	-0.10*
อาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ	3.64	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักรับราชการมีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับ

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง และพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ เกษตรกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักรับราชการ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง และพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ เกษตรกร

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักอื่นๆ/ไม่มีอาชีพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักอื่นๆ/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ตัวแปรที่ศึกษา	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	ระหว่างกลุ่ม	3	.281	.094	5.360**	.002
	ภายในกลุ่ม	151	2.643	.018		
	รวม	154	2.925			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 22 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำผลการวิเคราะห์ไปเปรียบเทียบรายคู่ โดยใช้วิธีของ Least Significant Difference (LSD) เพื่อหาค่าเฉลี่ยคู่ใดบ้างที่แตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 23

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	\bar{X}	น้อยกว่า	10,001 -	20,001 -	30,001
		10,001 บาท	20,000 บาท	30,000 บาท	บาทขึ้นไป
	\bar{X}	3.58	3.52	3.61	3.65
น้อยกว่า 10,001 บาท	3.58	-	0.06*	-0.03	-0.07*
10,001 - 20,000 บาท	3.52		-	-0.09*	-0.13*
20,001 - 30,000 บาท	3.61			-	-0.04
30,001 บาทขึ้นไป	3.65				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 แสดงว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาทมีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาท มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาท มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาท

ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกับผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท

ตาราง 24 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามที่พักอาศัยในปัจจุบัน

ตัวแปรที่ศึกษา	ที่พักอาศัยในปัจจุบัน	n	\bar{X}	S.D.	t	p
นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว	จังหวัดตรัง	125	3.56	0.14	-2.927	.004
	จังหวัดอื่น	30	3.64	0.13		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 24 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีที่พักอาศัยในปัจจุบันต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษานโยบายด้านการท่องเที่ยวของหน่วยงานปกครองท้องถิ่น เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง
2. เพื่อศึกษาผลกระทบด้าน เศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม ที่มีต่อประชากรท้องถิ่นและทรัพยากรการท่องเที่ยวบนเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยวเกาะสุกรก่อให้เกิดผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ
2. กลุ่มประชาชน ข้าราชการ ผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว มีความเห็นแตกต่างกันเรื่องผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีแนวโน้มในทางลบส่งผลให้การนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่บรรลุผล
3. ปัจจัยทางด้านสิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม และเศรษฐกิจ จากผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมีแนวโน้มในทางลบ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ในการศึกษาครั้งนี้ ประชากรเป้าหมาย ได้แก่ เจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้อง นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกาะสุกร ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยบนเกาะสุกร 4 หมู่บ้าน ตำบลเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ เจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้อง จำนวน 45 คน นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกาะสุกร จำนวน 30 คน ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน จำนวน 30 คน และประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยบนเกาะสุกร 4 หมู่บ้าน ตำบลเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งถามเกี่ยวกับผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ลักษณะคำถามเป็นแบบเลือกตอบและเติมคำลงในช่อง

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นเกี่ยวกับนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทางด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บข้อมูลทุติยภูมิ ได้แก่ ข้อมูลจากการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ข้อมูลจากเจ้าหน้าที่บนเกาะสุกร ที่รับผิดชอบบนพื้นที่เกาะสุกร ข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และอินเทอร์เน็ต ที่เกี่ยวกับเรื่องบนเกาะสุกร

2. การเก็บข้อมูลปฐมภูมิ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยได้ประสานงานกับเจ้าหน้าที่บนเกาะก่อนที่จะออกเก็บข้อมูลและรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามและสัมภาษณ์แบบเจาะลึกตัวแทนจากเจ้าหน้าที่บนเกาะสุกร โดยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนเมษายน พ.ศ.2550

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Window และนำเสนอผลการศึกษารูปตารางและค่าสถิติ พร้อมกับคำอธิบายเชิงพรรณนาและวิเคราะห์ข้อมูลจากสถิติประกอบกัน ดังนี้

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นการนำเสนอข้อมูลทั่วไป โดยใช้วิธีการแจกแจงค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) โดยใช้ค่า t- test F- test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยเรื่องผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว กรณีศึกษา เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง ผู้วิจัยได้สรุปผลการศึกษาค้นคว้า ได้ดังนี้

1. นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้อง นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกาะสุกร ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยบนเกาะสุกร ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

1.1 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ ก็ตามต้องส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ควรจัดทำระบบคมนาคมให้เพียงพอ สะดวก และรวดเร็วต่อความต้องการ และ ควรมีจุดประชาสัมพันธ์ในการให้คำแนะนำและการบริการที่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ คือป้ายคำแนะนำการปฏิบัติของนักท่องเที่ยวควรมีลักษณะเป็นการแนะนำมากกว่าการห้าม

1.2 ด้านความทันสมัยทางด้านเทคโนโลยี โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรจัดทำระบบสื่อสารที่ทันสมัยให้เพียงพอต่อความต้องการ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ควรจัดตั้งศูนย์บริการให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว และควรมีการจัดกิจกรรมอบรมความรู้ทางด้านเทคโนโลยีขั้นพื้นฐานให้กับกลุ่มประชากรในท้องถิ่น ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ควรจัดตั้งศูนย์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว

1.3 ด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย โดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรจัดให้มีการรักษาความปลอดภัยให้เพียงพอในสถานที่แหล่งท่องเที่ยว มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ควรสร้างห้องน้ำหรือห้องส้วมให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านสุขอนามัยควรต้องทำการสำรวจ การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องลักษณะของประชากรทุก 1 เดือน ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ควรมีจุดบริการน้ำดื่มที่สะอาดให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว

2. ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ ที่เกี่ยวข้อง นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกาะสุกร ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยบนเกาะสุกร ในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

2.1 ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรมีการควบคุมกิจกรรมทางด้านทัศนศึกษาทางธรรมชาติที่ก่อให้เกิดผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา การใช้ประโยชน์จากที่ดินในรูปแบบต่างๆ ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลง และ จำเป็นต้องมีการอนุรักษ์ป่าไม้ ป่าชายเลน และสัตว์สวยงามมากขึ้น ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ นักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม

2.2 ผลกระทบด้านสังคม โดยรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรมีการพัฒนาและสืบสานอาชีพหัตถกรรมท้องถิ่นให้คงอยู่ในสังคม มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ควรมีการส่งเสริมสร้างความรัก ความสามัคคีกันภายในชุมชน ลดความขัดแย้งของสังคม และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมทางสังคม ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ ประชากรในท้องถิ่นนิยมการใช้ภาษากลางและภาษาต่างชาติ ทำให้ภาษาท้องถิ่นมีความสำคัญน้อยลง

2.3 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ควรมีการพัฒนาชุมชน และคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมให้มีเศรษฐกิจดีขึ้น มีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมา ควรมีหน่วยงานเข้าไปดูแล และส่งเสริมการออมทรัพย์ของประชาชนบนเกาะ และการใช้จ่ายของประชากรมีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด คือ การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมบนเกาะเพิ่มขึ้น

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน พบว่า

3.1 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.3 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.4 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าอนุปริญญา มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไปมีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาอนุปริญญา

3.5 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัย และสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพรับราชการมีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ประกอบอาชีพประมง พนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ เกษตรกร และอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักอื่นๆ/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร

3.6 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และมีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาท ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และมีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท

3.7 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีที่พักอาศัยในปัจจุบันต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่พำนักอาศัยในจังหวัดอื่นมีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่อาศัยอยู่ในจังหวัดจริง

4. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ จำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบัน พบว่า

4.1 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีเพศต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามเพศชายมีความคิดเห็นสูงกว่าเพศหญิง

4.2 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุไม่เกิน 30 ปี มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอายุ 31 – 40 ปี และ 41 ปีขึ้นไป

4.3 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพโสดมีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสถานภาพแต่งงาน

4.4 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.5 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักรับราชการ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง และพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ เกษตรกร ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ และอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักประมง ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักเป็นพนักงานบริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพอื่น/ไม่มีอาชีพ และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักอื่นๆ/ไม่มีอาชีพ มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีอาชีพหลักพ่อค้า นักธุรกิจ/เกษตรกร

4.6 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาท มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้น้อยกว่า 10,001 บาท และผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 20,001 - 30,000 บาท และ 30,001 บาทขึ้นไป มีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่มีรายได้ 10,001 - 20,000 บาท

4.7 ผู้ตอบแบบสอบถามที่มีที่พักอาศัยในปัจจุบันต่างกัน มีความคิดเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้ตอบแบบสอบถามที่พักอาศัยในจังหวัดอื่นมีความคิดเห็นสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่อาศัยอยู่ในจังหวัดตรัง

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว กรณีศึกษา เกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง ผู้วิจัยได้อภิปรายผลการวิจัย ดังนี้

1. นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐที่เกี่ยวข้อง นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกาะสุกร ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยบนเกาะสุกร ในภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ทั้งนี้นโยบายเพื่อการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย นโยบายด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย ถือว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญ ถ้าหากนโยบายดังกล่าวมีความชัดเจนรวมทั้งสามารถนำมาปฏิบัติได้ก็ย่อมส่งผลให้นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกิดความมั่นใจ ซึ่งจะส่งผลดีต่อประชาชนในท้องถิ่นที่จะได้รับประโยชน์จากการประกอบอาชีพด้านการบริการท่องเที่ยว ซึ่งจะส่งผลดีต่อสภาพเศรษฐกิจในเขตอำเภอปะเหลียน จากความสำคัญของนโยบายจึงให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งกับนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว ในด้านด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านความทันสมัยทางเทคโนโลยี และด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย

2. ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ตามความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ในองค์กรภาครัฐ ที่เกี่ยวข้อง นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวเกาะสุกร ผู้ประกอบการธุรกิจภาคเอกชน และประชาชนท้องถิ่นที่อาศัยบนเกาะสุกร พบว่า ในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างเห็นด้วย ทั้งนี้ในการนำนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวมาปฏิบัตินั้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมากก็คือผลกระทบที่จะตามมาจากการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญในการดำเนินชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ถ้าหากนโยบายทางด้านการท่องเที่ยวมีความชัดเจนในเรื่องการแก้ปัญหาผลกระทบที่จะตามมาจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวก็ย่อมจะส่งผลดีต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประชาชนที่อาศัยอยู่บนเกาะสุกรที่เป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรงจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้วยความสำคัญในเรื่องผลกระทบที่จะเกิดขึ้นดังกล่าวนี้ จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างค่อนข้างเห็นด้วยในเรื่องผลกระทบที่อาจเกิดตามมาจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวบนเกาะสุกร

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามในเรื่องนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ อายุ และสถานภาพที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เป็นเพราะว่านโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวนั้นเป็นสิ่งที่ประโยชน์กับประชาชนในท้องถิ่น จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศ อายุ และสถานภาพที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันในเรื่องนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษา อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และมีที่พักอาศัยในปัจจุบัน ที่ต่างกัน มี

ความคิดเห็นต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญลือ คชเสนีย์ (2532: บทคัดย่อ) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องความรู้ความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล: ศึกษาเฉพาะกรณีเกาะเสม็ดจังหวัดระยอง พบว่าผู้ที่ประกอบอาชีพหลักเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จะมีความรู้และความตระหนักมากกว่าผู้ที่ประกอบอาชีพหลักไม่เกี่ยวกับการท่องเที่ยวและผู้ที่มีพฤติกรรม การรับข่าวสารที่แตกต่างกันจะมีความตระหนักที่แตกต่างกัน

4. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งประกอบด้วย ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความเห็นต่อผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับงานวิจัยของบุญลือ คชเสนีย์ (2532: บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องความรู้ความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล: ศึกษาเฉพาะกรณีเกาะเสม็ดจังหวัดระยอง ซึ่งผลการวิจัยพบว่าปัจจัยด้านระดับการศึกษา ไม่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชุมชนลำบั้งกะดีแดง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามที่มี เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพหลัก รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัยในปัจจุบันต่างกัน มีความเห็นในเรื่องผลกระทบต่อนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวแตกต่างกัน ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และผลการศึกษาคั้งนี้ ยังสอดคล้องกับ ไพศาล หงษ์ทอง (2545 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ชุมชนลำบั้งกะดีแดง จังหวัดสิงห์บุรี พบว่า ปัจจัยด้านเพศ อายุ รายได้ ตำแหน่งทางสังคม เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชุมชนลำบั้งกะดีแดง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำ ผลการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ ได้ดังนี้

1.1 นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านสิ่งแวดล้อมควมสะดวก ควรมีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ สำหรับนักท่องเที่ยว โดยต้องระมัดระวังในเรื่องผลกระทบต่อ

สภาพแวดล้อม นอกจากนี้ควรปรับปรุงในเรื่องการคมนาคมให้เกิดความสะดวก รวมทั้งมีการจัดตั้งจุดประชาสัมพันธ์เพื่อให้บริการให้คำแนะนำนักท่องเที่ยว

1.2 นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านความทันสมัยทางด้านเทคโนโลยี ควรมีการจัดตั้งศูนย์บริการด้านข้อมูล เช่น อินเทอร์เน็ตให้บริการด้านข้อมูลสำหรับนักท่องเที่ยว นอกจากนี้ควรมีการอบรมให้ความรู้กับประชาชนหรือผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวในเรื่องการใช้เทคโนโลยี โดยเฉพาะในเรื่องการใช้คอมพิวเตอร์พื้นฐาน การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการสื่อสาร

1.3 นโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย ควรมีการจัดหาบุคลากรที่ทำหน้าที่ดูแลความปลอดภัยให้เพียงพอ นอกจากนี้ควรมีการจัดสร้างห้องน้ำที่ถูกสุขลักษณะ ทุกจุดของแหล่งท่องเที่ยว และเพียงพอกับปริมาณนักท่องเที่ยว

1.4 ด้านผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม ทางหน่วยงานหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีการตรวจสอบและควบคุมในเรื่องการจัดกิจกรรมทัศนศึกษาทางธรรมชาติ โดยอาจจัดตั้งหน่วยงานที่มาทำหน้าที่ให้คำแนะนำในเรื่องการอนุรักษ์และการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมสำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาจัดกิจกรรมทัศนศึกษาทางธรรมชาติที่เกาะสุกร

1.5 ด้านผลกระทบด้านสังคม ควรมีการพัฒนาและสืบสานอาชีพหัตถกรรมท้องถิ่นให้คงอยู่ในสังคม เพราะอาชีพหัตถกรรมท้องถิ่นถือว่าเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่นที่สามารถดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวและเป็นอาชีพที่ก่อให้เกิดรายได้กับประชาชนในท้องถิ่น โดยมีการนำหลักการตลาดเข้ามาใช้เพื่อเพิ่มยอดขาย

1.6 ด้านผลกระทบด้านเศรษฐกิจ ควรมีหน่วยงานเข้าไปดูแล และส่งเสริมการออมทรัพย์ของประชาชนบนเกาะ และการใช้จ่ายของประชากรมีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ในพื้นที่หรือแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ ของจังหวัดตรัง

2.2 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการน่านโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ บนเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

2.3 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในน่านโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยวไปปฏิบัติ บนเกาะสุกร อำเภอปะเหลียน จังหวัดตรัง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.(2542). **การดำเนินการเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย.**
- กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม กองส่งเสริมและเผยแพร่: (2547). **ความรู้สิ่งแวดล้อม.** กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์.
- เกษม จันทร์แก้ว. (2530). **วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม.** กรุงเทพฯ : คณะวนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ชลภาพรณ ลิขิตวคินกุล.(2532). **ปัจจัยที่มีผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมของภาคอุตสาหกรรม.** วิทยานิพนธ์ วท.ม (สิ่งแวดล้อม) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ชูลีพร ไกรเวียง. (2531). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของนักท่องเที่ยวในเขตอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่.** วิทยานิพนธ์ วท.ม (สิ่งแวดล้อม) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- นาท ตันทวีรุฬห์. (2528). **วิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อมและการบริหารทรัพยากร.** กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญลือ คชเสนีย์. (2532). **ความรู้และความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวชายทะเล: ศึกษาเฉพาะเกาะเสม็ด จังหวัดระยอง.** วิทยานิพนธ์ วท.ม (สิ่งแวดล้อม) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยะวรรณ ศิริปิตุภูมิ.(2546). **การมีส่วนร่วมของผู้นำท้องถิ่นที่มีต่อการจัดการท่องเที่ยวตลาดน้ำดำเนินสะดวก จังหวัดราชบุรี.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม (สังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หงษ์ทอง. (2545). **การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ป่าชุมชนลำบึงกะดีแดง จังหวัดสิงห์บุรี.** สารนิพนธ์ พบ.ม (การจัดการสิ่งแวดล้อม) กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนาบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภวรรณ โพธิ์นาค.(2545). **ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อวิถีชีวิตของชุมชนเกาะล้าน เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี.** วิทยานิพนธ์ วท.ม (สิ่งแวดล้อม) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

วรรณัญ เวียงอำพล. (2546). *การจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในประเทศไทย*. สารนิพนธ์ พบ.ม (การจัดการสิ่งแวดล้อม) กรุงเทพฯ : สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

Cochran, William G. (1963). *Sampling Techniques*. 2nd ed. New York : John Wiley & Sons.

<http://www.stou.ac.th/Tourism/Achieve/May/Topic2.htm>. ชัชพล ทรงสุนทรวงษ์. 2547. สำนักด้านสิ่งแวดล้อมเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. สืบค้นเมื่อ วันที่ 2 ธันวาคม 2549.

<http://www2.tat.or.th/stat/download/tex/20/summar%202004.doc>. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2547ก. สรุปรายได้รายจ่ายการท่องเที่ยวปี 2547. สืบค้นเมื่อ วันที่ 15 ธันวาคม 2549

<http://www2.tat.or.th/thai/40year/report2a.html> การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. 2547ข. หลักการจัดการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (Sustainable Tourism). สืบค้นเมื่อ วันที่ 24 ธันวาคม 2549

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม เรื่อง ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

แบบสอบถาม เรื่อง ผลกระทบจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

คำชี้แจง : โปรดระบุคำตอบลงในช่องว่าง และ/หรือทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับคำรอบที่ท่านต้องการ

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ ปี
3. สถานภาพ
 - โสด หม้าย (คู่สมรสเสียชีวิต)
 - แต่งงาน หย่าร้างหรือแยกกันอยู่
4. ระดับการศึกษา
 - ประถมศึกษา อนุปริญญา
 - มัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า ปริญญาตรี
 - มัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า สูงกว่าปริญญาตรี
5. อาชีพหลักของท่าน
 - ไม่มี (นักเรียน นักศึกษา) พ่อค้า หรือนักธุรกิจ
 - รับราชการ เกษตรกร
 - ประมง พนักงานรัฐวิสาหกิจ
 - พนักงานบริษัทเอกชน อื่น (โปรดระบุ).....
6. รายได้ต่อเดือนของท่าน (ไม่รวมครอบครัว)
 - ยังไม่มีรายได้ มีรายได้ประมาณ..... บาทต่อเดือน
7. ที่พักอาศัยในปัจจุบัน (ระบุจังหวัด)

ตอนที่ 2 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างเห็นด้วย	ปานกลาง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก					
1. การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น ที่พัก ร้านอาหาร ห้องน้ำ ฯลฯ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง					
2. ควรสร้างศาลาที่พัก หรือจุดชมวิวให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว					
3. การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกใด ๆ ก็ตามต้องส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติให้น้อยที่สุด					
4. ป้ายค่าเตือนการปฏิบัติของนักท่องเที่ยวควรมีลักษณะเป็นการแนะนำมากกว่าการห้าม					
5. ควรจัดทำระบบคมนาคมให้เพียงพอ สะดวก และรวดเร็วต่อความต้องการ					
6. ควรมีจุดประชาสัมพันธ์ในการให้คำแนะนำ และการบริการที่เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว					
2. ด้านความทันสมัยทางด้านเทคโนโลยี					
1. ควรจัดทำระบบสื่อสารที่ทันสมัยให้เพียงพอต่อความต้องการ					
2. ควรมีการจัดกิจกรรมอบรมความรู้ทางด้านเทคโนโลยีขั้นพื้นฐานให้กับกลุ่มประชากรในท้องถิ่น					
3. ควรจัดตั้งศูนย์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว					
4. ควรจัดตั้งศูนย์บริการให้เพียงพอต่อความต้องการของนักท่องเที่ยว					
3. ด้านความปลอดภัยและสุขอนามัย					

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างเห็นด้วย	ปานกลาง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. ควรสร้างห้องน้ำหรือห้องส้วมให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว					
2. ควรมีจุดบริการน้ำดื่มที่สะอาดให้เพียงพอตามจุดแหล่งท่องเที่ยว					
3. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทางด้านสุขอนามัยควรต้องทำการสำรวจ การดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง สุขลักษณะของประชากรทุก 1 เดือน					
4. ควรจัดให้มีการรักษาความปลอดภัยให้เพียงพอในสถานที่แหล่งท่องเที่ยว					

ส่วนที่ 3 ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรจากนโยบายการส่งเสริมการท่องเที่ยว ทางด้านสิ่งแวดล้อม ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างเห็นด้วย	ปานกลาง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. ด้านสิ่งแวดล้อม					
1.1 การใช้ประโยชน์จากที่ดินในรูปแบบต่างๆ ส่งผลให้สิ่งแวดล้อมเสื่อมโทรมลง					
1.2 ควรมีการสร้างระบบการกำจัดขยะเพื่อรองรับปริมาณขยะที่เพิ่มมากขึ้น					
1.3 ควรมีการสร้างระบบกำจัดน้ำเสียเพื่อรองรับปริมาณน้ำที่เพิ่มมากขึ้น					
1.4 ควรมีการควบคุมกิจกรรมทางด้านทัศนศึกษาทางธรรมชาติที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม					
1.5 ควรมีการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยการจัดให้มีเส้นทางจักรยานและทางเดินเท้า					
1.6 จำเป็นต้องมีการอนุรักษ์ป่าไม้ ป่าชายเลน และสัตว์สวยงามมากขึ้น					
1.7 การท่องเที่ยวทำให้เกาะมีความสะอาดสวยงามมากขึ้น					
1.8 นักท่องเที่ยวขาดจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม					
2. ด้านสังคม					
2.1 จำเป็นต้องมีการพัฒนาระบบประปาบนเกาะเพื่อใช้ในการประกอบธุรกิจ					
2.2 ควรมีการปรับปรุงระบบการจ่ายไฟฟ้าบนเกาะเพื่อรองรับการขยายตัวของกิจกรรมการส่งเสริมการท่องเที่ยว					
2.3 ควรมีการปรับปรุงระบบโทรคมนาคมบนเกาะ					
2.4 ลักษณะประชากรชอบแต่งกายตามสมัยนิยมมากกว่าแต่งกายแบบชาวพื้นเมือง					

ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ค่อนข้างเห็นด้วย	ปานกลาง	ค่อนข้างไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2.5 กลุ่มประชากรในท้องถิ่นเน้นอาชีพทางการบริการมากกว่า การประกอบอาชีพเกษตรกรรม					
2.6 ประชากรในท้องถิ่นนิยมการใช้ภาษากลางและภาษาต่างชาติ ทำให้ภาษาท้องถิ่นมีความสำคัญน้อยลง					
2.7 ควรมีการพัฒนาและสืบสานอาชีพหัตถกรรมท้องถิ่น ให้คงอยู่ในสังคม					
2.8 รายได้ที่เปลี่ยนแปลงที่เน้นทางด้านทุนนิยมและสังคมนิยม เป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ในครอบครัวเกิดความแตกแยก					
2.9 ควรมีกิจกรรมเสริมสร้างความรัก ความสามัคคีกันภายในชุมชน ลดความขัดแย้งของสังคม					
2.10 เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในกิจกรรมทางสังคม					
3. ด้านเศรษฐกิจ					
3.1 การส่งเสริมการท่องเที่ยวส่งผลให้ประชากรในท้องถิ่นใช้แรงงานในรูปแบบการบริการ ทำให้การประกอบอาชีพด้านเกษตรกรรมลดลง					
3.2 ประชาชนในพื้นที่มีรายรับมากกว่ารายจ่าย					
3.3 ควรมีการพัฒนาชุมชน และคุณภาพชีวิตของคนในท้องถิ่นเพื่อส่งเสริมให้มีเศรษฐกิจดีขึ้น					
3.4 การท่องเที่ยวทำให้เกิดปัญหาอาชญากรรมบนเกาะเพิ่มขึ้น					
3.5 การใช้จ่ายของประชากรมีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตประจำวัน					
3.6 ควรมีหน่วยงานเข้าไปดูแล และส่งเสริมการออมทรัพย์ของประชาชนบนเกาะ					

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ ชื่อสกุล	นายศรายุทธ เสียมไหม
วันเดือนปีเกิด	24 ธันวาคม พ.ศ 2521
สถานที่เกิด	จังหวัดตรัง
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	28/169 ถนนเสรีไทย แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนปะเหลียนผดุงศิษย์ อำเภอปะเหลียน จังหวัด ตรัง
พ.ศ. 2543	ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง
พ.ศ. 2550	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (นโยบายสาธารณะ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ